

Intro

ชื่อของผมคือการันต์ ผมเป็นหนุ่มน้อยที่มีความมั่นใจในหน้าตาตัวเองอย่างมาก เพราะเพิ่งมาเป็นเพรชชี่ปีหนึ่งแค่ไม่กี่เดือนก็ได้ตำแหน่งเดือนคณะแล้ว ผมยังได้ขึ้นเพจคนหล่อของมหาวิทยาลัยบ่อยๆ อีกด้วย ทั้งอินสตาแกรมและทวิตเตอร์ก็มียอดคนติดตามเหยียบแสน ชีวิตของผมสดใสเป็นอย่างมาก

จนกระทั่งตอนนี้ ผมกำลังตั้งคำถามกับตัวเองว่า...

ที่นี่ที่ไหน?

ผมไม่เข้าใจว่าสถานที่ที่เห็นอยู่เบื้องหน้าคืออะไร แต่ค่อนข้างมั่นใจอย่างแรงกล้าว่าตัวผมไม่ควรมาอยู่ที่นี่ เพราะก่อนหน้าไม่กี่วินาทีที่แล้ว ผมกำลังเปิดประตูออกจากห้องน้ำ แล้วภาพแรกที่ผมควรเห็นคือเตียงนอนโง่ๆ ของหอพักที่ผมเช่าอยู่ ไม่ใช่ภาพที่เห็นอยู่ตอนนี้

“...” เสียงแกรกๆ ของนาฬิกาไม้เรือนใหญ่ ส่งเสียงดังเข้าโสตประสาทของผมตลอดเวลา

ฝันอยู่หรือ? ผมถามตัวเองแบบนั้น ก่อนจะยกมือขึ้นมาขยี้แก้มแรงๆ ของตัวเอง เพื่อเช็คว่าผลอยื่นหลับคาฝักบัวหรือไม่

“โอ๊ยยยย เจ็บ!” โอเค ผมไม่ได้ฝัน แถมยังเจ็บตัวฟรีอีกต่างหาก แล้วถ้าไม่ใช่ความฝัน...สถานที่แห่งนี้มันคืออะไรกัน!?

ผมกวาดสายตามองไปรอบๆ เพื่อสำรวจ เนื่องจากผมอยู่ในชุดนอนลายหมีสีฟ้าเน่าๆ หนีบรองเท้าแตะที่ใช้ใส่ในห้องน้ำ สภาพผมเผ้ายังเปียกปอนอยู่เลย จึงไม่อยากจะเดินเตร่ไปไหนไกลตามประสาคนดัดจริต

เบื้องหลังของผมคือประตูไม้เก่าๆ ที่บานประตูเปิดคาอยู่ เนื่องจากผมเพิ่งเดินออกมาจากทางนี้ ผมมองกลับเข้าไปด้านในก็พบกับความมืดมิดที่แสงกลิ่นอายชวนสยง ด้วยความน่าพิศวงชวนขนลุกของมัน ผมจึงตัดสินใจไม่เสี่ยงเดินย้อนกลับไป เพราะเบื้องหน้านั้นเป็นอะไรที่ดูน่าอัศจรรย์กว่ากันมาก

หากดูจากผนังแล้ว ผมคิดว่าตัวเองน่าจะอยู่ภายในต้นไม้ขนาดใหญ่ที่มีโพรงตรงกลาง ซึ่งผลหรืออะไรสักอย่างของมันสามารถเรืองแสงได้ และมีบันไดเลื่อนขึ้นไปจนสูงสุดลูกหูลูกตา

“บ้านต้นไม้ของฮอบบิตหรือไง?” ถ้าเป็นบ้านฮอบบิตจริง เจ้าของบ้านคงเป็นฮอบบิตยักษ์ “นี่เราหลุดเข้ามาในนิยายแฟนตาซีหรือะ” จากที่ผมได้ลองคิดวิเคราะห์และแยกแยะดู จึงได้ข้อสรุปแบบนี้ออกมา โชคดีที่ผมเคยอ่านนิยายกับไลต์โนเวลมาบ้าง อย่างพวกพล็อตทะลุมิติจึงทำให้ผมสามารถประเมินสถานการณ์ได้อย่างรวดเร็วเมื่อเจอเหตุการณ์จริง

ผมเงยหน้ามองขึ้นไปด้านบน ก่อนหันกลับไปมองประตูลึกลับอันน่ากลัวทางด้านหลังอีกครั้ง แม้ไม่รู้ว่าด้านบนจะมีอะไรอยู่ แต่มันก็ดูสว่างไสวและปลอดภัยกว่า “โอเค สรุปเลือกข้างบน!”

เมื่อตกลงกับตัวเองได้ผมก็เริ่มออกเดิน แต่แค่ก้าวแรกก็เกือบล้มหัวทิ่มแล้ว เพราะวาร์องเท้าแตะข้างดาวที่ใส่อยู่จู่ๆ สายมันก็ขาด ส่งผลให้ผมเซไปข้างหน้า ยังโชคดีที่ไม่ล้มหน้าคว่ำ แต่นั่นก็ทำให้รองเท้าข้างนี้ใช้เดินไม่ได้อีกต่อไป

“ทำไมเราต้องมาเจออะไรแบบนี้ด้วยเนี่ย ที่นี้ที่ไหน! มีใครอยู่ไหม!? ลงมาข้างล่างหน่อยยยย” การตะโกนเรียกใครสักคนให้ลงมาข้างล่าง มันง่ายกว่าให้ผมเดินเท้าเปล่าขึ้นบันไดเป็นหมื่นขั้นนี้ซะอีก

สายตาของผมยังคงจับจ้องไปยังด้านบน พังเสียงของตัวเองดังก้องวนไปวนมาอยู่สักพัก ก็มีเสียงตอบรับกลับมาเป็นอันขึ้นใจ อย่างน้อยๆ สถานที่นี้ก็มีคนอยู่ มิหนำซ้ำยังพูดคุยกันรู้เรื่อง เสียงนั้นแหบแห้งเหมือนชายแก่ดังมาจากที่ไกลๆ พอจับใจความได้ว่า “เจ้าเด็กไม่เอาไหน! เจ้าเป็นคนแรกเลยนะที่ตะโกนเรียก

ข้าลงไป แทนที่จะเดินขึ้นมาเอง”

“คุณลงมามันง่ายกว่าผมขึ้นไปนี่ วะ เหวอ!” ผมสะดุ้งตัวโยน คนกำลังบึ้งปากตะโกนเถียงกับเจ้าของเสียงปริศนาอย่างตั้งอกตั้งใจ จู่ๆ พื้นที่ว่างข้างกายพลันสว่างวาบ ปรากฏรูปร่างที่เตี้ยประมาณสองฟุตของชายแก่ผมยาวสีขาว ด้วยความที่เป็นคนปราดเปรื่องผมจึงรู้ทันทีว่านี่คือเจ้าของเสียงปริศนา

ผมยิ้มให้อีกฝ่ายพร้อมคิดนี้ไว้ดังเป๊าะ “เห็นไหม คุณลงมามันง่ายกว่าผมขึ้นไปจริงๆ โอ๊ย! เขกหัวผมทำไม”

ผมยกมือขึ้นมาลูบหัวตัวเองบ่อยๆ ชายแก่ถอนหายใจหนักๆ ออกมาหนึ่งครั้ง ก่อนจะลอยตัวขึ้นมาอยู่เหนือกว่าระดับความสูงผม สว่างความลำบากให้ต้องแหงนหน้าขึ้นมองจนเริ่มเมื่อย

“ที่นี่คืออีกมิติหนึ่งที่ซ้อนทับอยู่กับโลกเดิมของเจ้า”

“ว่าแล้วเหียว...พวกนิยายส่วนใหญ่ก็ชอบใช้มุกนี้ แล้วผมมีหนทางกลับโลกเดิมไหม บอกไว้ก่อนเลยนะว่า คนอย่างผมไม่มีปัญญาไปเป็นผู้กล้าปราบจอมมารอะไรเทือกนั้นหรอก คุณก็เห็นแค่สายรองเท้ายัดเยียดผมก็ไม่ว่างแล้ว ส่งผมกลับโลกเดิมเถอะ ผมต้องกลับไปอ่านโค่นั่นตอนจบ ที่สำคัญโลกนี้คงไม่มีอินเทอร์เน็ตหรอก ไซ้ปะ เนี่ยผมแนะนำทวิตเตอร์ก็เหมือนขาดใจอยู่ไม่ได้หรอก ส่งผมกลับไปเถอะ นะนะนะนะ” ผมจัดสติกลับอันสุดลิ่มทิ่มประตูออกมาใช้ แต่ผู้อาวูโสร่างเล็กดันมองเหยียดใส่ผมหนึ่งที่แทนการตำหนิ

“เฮ้อ ลุง ผมพูดความจริงแค่นี้ก็ต้องมองแรงใส่กันด้วยเหวอ!?”

ผมเองก็ใช้ว่าจะเป็ดเด็กเรียบบ่อยๆ พอโดนคนแก่กว่ามองแรงใส่ผมก็มองบนกลับบ้าง ผลที่ได้คือโดนไม้เท้าเคาะหัวไปอีกหนึ่งที

ชายแก่ร่างแควระถอนหายใจหนักๆ ก่อนจะเอ่ยต่อ “ฟังข้าพูดให้จบก่อน ข้าไม่ได้เป็นคนอัญเชิญเจ้ามาที่โลกนี้ แล้วเจ้าก็ไม่ได้ถูกเลือกมาเป็นผู้กล้าหรืออะไรทั้งนั้น”

“อ้าว...แต่ในนิยายส่วนใหญ่เขา เดี่ยวนะ ผมต้องได้เป็นผู้กล้าสิลุง!” ลุงพูดมาแบบนี้ผมก็หน้าแตกสิ ไข่ที่ออกตัวไปเมื่อไหร่ก็ทั้งหมดสรุปคือผมอ่านมโนมากไปว่าจัน

ลุงไม่ฟังเสียงร้องเรียนจากผมสักนิด แยกพยักพืดหน้าไปด้านหลังผม ที่มีประตูบานนั้นก่อนอธิบายว่า “รากของต้นไม้ต้นนี้หยั่งลึกไปถึงแกนของมิติจนทะลุ

“ไปยังมิติอื่น ทำให้พวกเขาสามารถเดินทางข้ามมิติได้จากต้นไม้หมื่นปีนี้ หากทำตามเงื่อนไขครบสองประการ”

ชายแก่ขุ่นนัวเหี่ยวๆ ขึ้นมาสองนิ้ว ผมก็ขูตามบ้าง เราสองคนขุ่นนัวเหมือนกัน แต่ผมทำแล้วดูคุณคิดว่าเยอะ โชคดีที่ลุงแกไม่รู้ว่ามีผมกำลังแข่งอะไรไร้สาระอยู่ในใจ ไม่งั้นมีหวังผมโดนเชกบาลอีกรอบแน่ๆ

“หนึ่งคือเจ้าต้องทำตามภารกิจที่ต้นไม้หมื่นปีต้นนี้มอบหมายให้ ภารกิจจะอยู่ในผล เจ้าจะไม่ว่าภารกิจคืออะไรจนกว่าจะเด็ดผลออกมาจากกิ่ง และเมื่อเจ้าทำภารกิจสำเร็จ ที่ข้อมือของเจ้าจะปรากฏตรารูปใบไม้ ตรานี้มีอำนาจเสมือนหนังสือผ่านทาง ถ้าไม่มีมันเจ้าก็เดินทางไปยังมิติอื่นไม่ได้”

“อ่า...” พอได้ยินว่าต้องทำภารกิจ แถมเป็นภารกิจแบบสุ่มอีก ใจผมก็เริ่มแปรไปแล้ว

“สองคือเจ้าต้องมีสิ่งแลกเปลี่ยน”

“แลกเปลี่ยน?” ผมเอียงคอถาม ตามความคิดของผมเวลาผมทำพยานี่คือนำรักษาดูแลอย่างมาก แต่คนมองกลับกลอกตาใส่ผมด้วยความเหนียวใจ

“เจ้าจะไปยังมิติอื่นโดยตรงไม่ได้ มันจะทำให้สมดุลงฟงหลาย ลองนึกภาพตราซึ่งที่มีของสองอย่างวางอยู่ซ้ายขวาอย่างสมดุลดูสิ ถ้าเจ้านำของจากตราซึ่งข้างหนึ่งไปวางอีกข้างหนึ่ง น้ำหนักมันก็จะเทไปข้างเดียวถูกไหม”

ผมพยักหน้าเออออไปงั้น มาถึงจุดนี้เริ่มเข้าใจบ้างไม่เข้าใจบ้าง

“เพื่อการรักษาสสมดุล หากเจ้าจะไปยังมิติของเจ้า เจ้าต้องเอาของจากมิติเจ้ามาที่นี้ด้วย เช่นถ้าเจ้าต้องการกลับโลกเดิมแค่ชั่วคราว เจ้าก็เอาตัวเองสลับกับสิ่งของบนโลกเจ้า จะเป็นโต๊ะตู้เตียงอะไรก็ได้ เพียงแต่เจ้าจะอยู่ที่โลกเดิมไม่ได้ถาวร เมื่อถึงเวลาหนึ่งเจ้าก็จะกลับมาที่นี้เหมือนเดิม”

“อ้าว แล้วต้องทำยังไงผมถึงจะกลับไปอยู่ที่บ้านได้ตลอดไปอะ ผมอยากกลับไปอยู่กับแม่” เรื่องอยู่กับแม่นั้นก็ส่วนหนึ่ง แต่ที่สำคัญเลยก็คือผมเป็นคนติดอินเทอร์เน็ตมาก! หนู่มโซเซียบลอย่างผมใช้ชีวิตโดยไม่มีมือถือไม่ได้!

“คนที่ข้าเจอเมื่อเช้า...เขาได้ทำภารกิจเรียบร้อยแล้ว และเขาก็เดินทางไปยังโลกของเจ้าอย่างถาวร ด้วยการแลกเปลี่ยนเจ้ามาที่นี้แทน”

“!!!”

“ใช่ การที่จะกลับไปยังที่เดิมของเจ้าและไม่กลับมาที่นี้อีกครั้ง มีแค่ทางเดียว ก็คือเชิญตัวตายตัวแทนจากโลกอื่นมาที่นี้แทน ซึ่งการเชิญมานั้นโดยทั่วไปจะใช้การ สุ่มเอา”

ผมรู้สึกหน้ามืด...

“หมายความว่าผมโดนอัญเชิญตัวมาที่นี่ก็เพราะผมดันช่วย ทั้งๆ ที่มีผู้คนทั่วโลกเป็นหมื่นล้านคนแต่ผมดันแจ๊กพ็อต แล้วคนที่อยากข้ามมิติถาวรดันมา แลกเปลี่ยนตัวกับผมเนี่ยนะ!” เวียนหัวหนักมาก ลุงผมขอเอื้อมชายเสื้อของลุงเกาะ หน่อยแล้วกันนะจะเป็นลม “ผู้กล้าพิชิตจอมมารล่ะ!? เด็กที่ถูกเลือกในรอบร้อยปี ละ! ไม่มีเหตุผลอะไรที่เท่าว่านี่น้อยหรือ”

“ยอมรับความจริงหน่อยเด็กน้อย โลกนี้ก็ไม่เลวนะ แต่ถ้าเจ้าอยาก กลับบ้าน ก็แค่ทำภารกิจจากผลของต้นไม้หมื่นปีให้สำเร็จแค่นั้นเอง” ผู้อาวุโสคง รำคาญเจ้าเด็กไม่เอาไหนอย่างผมมาสักพักแล้ว ยิ่งมาเกาะแกะรุ่มร่ามก็ยังไม่ ชอบใจ เขาโบกสะบัดไม้เท้าอันเล็กในมือไปมา พลันภาพรอบๆ ตัวผมก็เปลี่ยนไป

ผมรู้สึกเหมือนโดนเหวี่ยงบนรถไฟเหาะ และเพียงพริบตาเดียวเราทั้งคู่ก็ วาร์ปออกมาจากโพรงต้นไม้ สู่ยอดอันสูงชะลูดของมัน พนันได้เลยว่าตอนนี้ เบ้าหน้าหล่องู ของผม คงกำลังขีดเป็นกระดาษขาว เพราะนายการ์นต์สุดหล่อ มาดแมนคนนี้ก็กลัวความสูงไงล่ะ!

พระเจ้า ทำไมผมถึงต้องมายืนขาตั้งบนกิ่งไม้ขนาดใหญ่ ที่สูงทะลุก้อนเมฆ แบบนี้? นี่มันไม่ตกลงเลยนะ

“ลุงงง” ด้วยความปอดแหกผมก็เลยเกาะชายเสื้อลุงແแน่นอนกว่าเดิม

“เฮ้อ...เจ้าหนูนี้จะรอดไหมนะ หวังว่าจะได้ภารกิจง่ายๆ ละ เข้าดูนี่ จากผล ไม้ทั้งหมดที่เจ้าเห็น เลือกลงมาสักผล ด้านในของมันมีภารกิจที่เจ้าต้องทำอยู่ เลือก ได้เพียงครั้งเดียวเท่านั้นนะ ถ้าดวงดีเจ้าจะได้ภารกิจง่ายๆ แค่เก็บกวาดห้องนอน ให้ช้า แต่ถ้าขวยเจ้าอาจจะได้ภารกิจปราบมังกร...”

สิ้นเสียงของผู้เฒ่าแคะผมก็รีบหันรีหันขวางไปรอบตัวทันที ต้นไม้ต้นนี้ ใหญ่โตมโหฬาร ระยะห่างจากกิ่งสู่กิ่งไกลสุดเอื้อม ทว่าผลไม้กลับมีขนาดเล็กเท่า ปลายนิ้วก้อย แถมยังมีติดเป็นพวงละลานตาไปหมด มองไปทางไหนก็เห็นแต่เจ้า เม็ดกลมสีฟ้าเข้มหน้าตาเหมือนกันไปหมด แยกไม่ออกว่าอันไหนจะมีภารกิจ

ง่ายหรือยาก

หลังจากยื่นคิดอยู่สามวินาที ผมก็เอื้อมมือไปเด็ดผลไม้ผลหนึ่งเพราะ... มันอยู่ใกล้มือที่สุดนั่นเอง

ครับ ผมเป็นคนหล่อที่มักง่าย ถึงแม้ว่ามันจะใกล้แต่ผมก็ต้องระมัดระวัง เมื่อหยิบผลนั้นส่งไปให้ลุงแกอย่างฉุนระทึก

ผู้เฒ่าแคะสะบัดไม้เท้าอีกครั้ง ก่อนสีหน้าของแกจะผ่อนคลายลง เมื่อมีตัวอักษรตัวหนึ่งโผล่ขึ้นมา “ยินดีด้วยเจ้าหนูไม่เอาไหน เจ้าได้ภารกิจระดับ B ไม่ง่ายแต่ก็ไม่โหดเกินไป อาจจะต้องใช้เวลานานหน่อยแต่ก็ไม่ถึงกับหมดหวังนะ”

“ผมต้องทำอะไร” จุดนี้ไม่มีอารมณ์มาเล่นลิ้นแล้ว อยากรู้ใจจะขาดว่าต้องเจอกับอะไร โลกนี้ยังมีอะไรช่วยว่าการแจ็กพอตแตก โดนสลับทัวกับไอ้เงี้ยวที่ต้องการข้ามมิติคนหนึ่งอีกหรือเปล่า

ผู้เฒ่าแคะทำตามคำเรียกร้องของผม ตัวอักษรที่ผมอ่านไม่ออก ทยอโยไหลเรียงออกมาจากผลไม้กระจัดจ้อย และเมื่อได้ใจความสมบูรณ์แล้ว พลันสีหน้าของชายแก่กลับเปลี่ยนเป็นตึงเครียด แล้วสายหน้าไปมาอย่างปลงๆ

ชายแก่ตรงหน้าเอื้อมมือมาตบไหล่ผมแปะๆ

โหงรีแฉกขันลุงมันกลายเป็นเงี้ยวอะ!?

โหงเมื่อถูบลุงบอกว่าภารกิจระดับ B มันไม่ยากไป แต่ทำไมลุงถึงแสดงสีหน้าอาลัยอาวรณ์ เหมือนส่งผมไปตายนั่นแหละ แบบนี้ดูทรงแล้วผมคงช่วยอีหรืออบเดมิสินะ

“ผมต้องทำอะไร...” หน้าผมเริ่มซีดจนเหมือนคนเลือดไม่เดินแล้ว

ลุงแกถอนหายใจอีกรอบก่อนตอบสั้นๆ “แต่งงานกับอัศวินอันดับหนึ่ง”

“อะไรนะ!!!”

“เจ้าต้องแต่งงานกับอัศวินอันดับหนึ่ง จึงจะผ่านภารกิจสำเร็จ”

“อะไรนะ!!!”

“เจ้าต้องแต่งงาน—”

“อันนั้นนะได้ยินแล้ว แต่ที่สำคัญกว่าคือ ผมอยากรู้ว่าตำแหน่งอัศวินอันดับหนึ่งคืออะไร ผมจะไปหาเขาได้ที่ไหน แล้วผมต้องมีอะไรกับเขาด้วยไหม หรือว่าเขาจะต้องกดผม!!? โธ้ย แค่พูดชื่อตำแหน่งก็ดูห่างไกลตัว จนไม่รู้จะไกลยังไงแล้วเนี่ย

ที่สำคัญใช้ตำแหน่งที่ว่าต้องมีคนเดียวแหงเลยใช้ปะลู่ ยกเกิน เอาเปรียบ!” คราวนี้ไม่ใช่แค่หน้าแล้วที่ขีด ตอนนั้นผมขีดตั้งแต่หัวจดเท้าประหนึ่งภาพปริศนาตัวดำ

“เจ้าไม่ตกใจเรื่องที่ต้องแต่งงานหรือ” แคระเฒ่าถามอย่างแปลกใจ

“สำหรับผมตอนนี้มีเรื่องที่น่าตกใจกว่านั้นเยอะ!”

“ถ้าเจ้าไม่ถือสาเรื่องที่ต้องแต่งงานกับเพศเดียวกันก็ดี เพราะเจ้าของตำแหน่งอัศวินอันดับหนึ่ง ณ ปัจจุบันเป็นผู้ชายทั้งคู่”

“เฮ้! มีสองคนหรือ แล้วมันเป็นอันดับหนึ่งได้ไง ที่หนึ่งก็ต้องมีคนเดียวสิ หรือว่าอันดับหนึ่งร่วม” ยิ่งพูดการ์นต์ยิ่งงงได้ออออก

“ใจเย็นก่อนเจ้าหนู ที่โลกแห่งนี้แบ่งดินแดนออกเป็นสองฝั่ง เรียกเป็นฝั่งตะวันตกกับฝั่งตะวันออก หรือก็คือฝั่งแสงสว่างกับความมืด ตามธาตุพลังพื้นฐานของประชากรในฝั่ง แต่ละฝั่งก็จะแบ่งออกเป็นอาณาจักรและแคว้นต่างๆ มากมาย หรือที่โลกของเจ้าเรียกว่าประเทศนั่นแหละ ในแต่ละปีประเทศเหล่านี้ก็จะจัดงานเทศกาลร่วมกัน เป็นการประชันฝีมือเพื่อค้นหาอัศวินที่แข็งแกร่งที่สุด”

“อ้อ แปลว่ามีอัศวินอันดับหนึ่งของฝั่งตะวันออก และฝั่งตะวันตกอย่างละคนใช้ปะลู่” ผมพยักหน้าหงึกหงัก อย่างน้อยก็มีสองทางเลือกล่ะวะ “ว่าแต่ลุงหนักใจเรื่องอะไรหรือ ถ้ากังวลเรื่องที่ว่าพวกเขาเป็นผู้ชายละก็ไม่ต้องห่วง เพราะผมน่าจะได้หมดถ้าสดชื่น ฮะๆๆ”

พอรู้ว่าการประลองมีทุกปี ก็แปลว่าตำแหน่งนี้มีการเปลี่ยนแปลงตลอด เหมือนถ้วยฟุตบอลโลก ไม่ได้ผูกขาดอยู่ที่ใครคนใดคนหนึ่ง ฉะนั้นถ้าจับคนปัจจุบันไม่ติดแค่รอบปีต่อไปก็ได้ หรือปีถัดไปอีกก็ยังมีหวัง!

ผมยืนยิ้มให้ท้องฟ้า ก้อนเมฆ และกิ่งไม้ อย่างน้อยผมก็ไม่ดวงตกอับถึงขีดสุดล่ะวะ นี่สินะคำกล่าวที่ว่าชีวิตย่อมมีทางเลือก ทุกปัญหาย่อมมีทางออก

ลุงมองรอยยิ้มเง่ๆ ของผมก่อนถอนหายใจรอบที่ล้านแปด ตั้งแต่คุยกับผมมานี้ไม่รู้แกถอนหายใจไปกี่รอบแล้ว

“หากเจ้ามาที่นี้เร็วกว่านี้สักสิบปีหรือช้ากว่านี้สักยี่สิบปีเจ้าอาจจะมีโอกาสเลือกมากกว่านี้ เพราะแต่เดิมแล้วตำแหน่งอัศวินอันดับหนึ่งก็เปลี่ยนหน้าแทบทุกปีอย่างที่เจ้าคิดนั่นแหละ เว้นเสียแต่ว่าตลอดเจ็ดปีที่ผ่านมาตำแหน่งอัศวินศักดิ์สิทธิ์ของทั้งสองดินแดน ถูกชายผู้ไร้เทียมทานสองคนยึดครองไว้”

“!!!”

“คนแรกจากดินแดนตะวันตก อัศวินดำผู้เลือดเย็น ไร้หัวใจ ชายคนนี้แม่แต่ มิตรข้างกายยังแทบไม่มี คงไม่ต้องพูดถึงคนรักหรือเรื่องแต่งงาน ข้าเชื่อว่าเขา ต้องการเป็นหมาป่าเดียวดายชั่วชีวิต...” ผู้อาวุโสลูบเคราตัวเองพลางส่ายหน้าไป มา บ่งชี้ตัวอย่างไรคนนี้ก็ไม่มีหวัง

“อีกคนหนึ่งจากแดนตะวันออก เป็นอัศวินแห่งแสงตะวันอันสูงส่ง เขาทั้ง อบอุ่นและยึดมั่นในรักเดียว”

“คนหลังก็พอมีหวังนี่!” ผมรีบกระโดดคว้าแสงแห่งความหวังอันรีบหรีเอาไว้ ทว่าแสงนั้นก็โดนลูงหงอกตรงหน้าขยี้ทิ้งอย่างไม่ปราณี

“เขาเคยแต่งงานแล้ว แต่ภรรยาของเขาเสียไปเมื่อปีก่อน”

“...อ้อ แล้วลุงคิดว่าผมควรไปจีบใครดีล่ะ”

“นับว่าเจ้าโชคดีมากทีเดียว เพราะคนที่สลบตัวกับเจ้ามาเขายังมีน้ำใจคิดถึง เจ้าอยู่ เลยฝากเงินจำนวนหนึ่งไว้ให้เจ้าใช้”

“เดียวสิลุง! แนะนำผมก่อนว่าผมควรจะไปแต่งงานกับใคร?”

“เอาเงินที่เขาฝากไว้ไปสร้างเนื้อสร้างตัว สร้างครอบครัวเล็กๆ อยู่ แล้ว ตั้งรกรากที่มุมใดมุมหนึ่งของโลกนี้เถอะ ขอให้พระเจ้าอวยพรแก่เจ้า ฐานะของข้าสิ้น สุดเพียงเท่านี้ ลาก่อนเด็กน้อย”

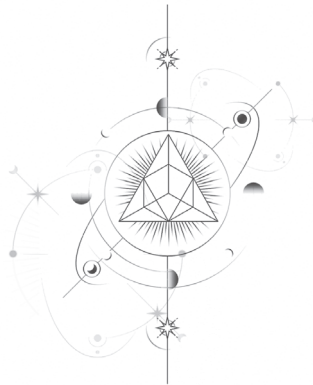
“เดียวสิลุง!” ผมกระโจนเข้าไปหาร่างเล็กทันที เมื่อเห็นอีกฝ่ายสะบัดไม้เท้า และร่างกายเริ่มเรืองแสง แต่ผมก็คว้าได้แต่อากาศธาตุ เพราะอีกฝ่ายใช้เวทวาร์ป หายไปแล้วเรียบบร้อย

ที่นี้ปัญหาหมันก็อยู่ที่ผมเต็มๆ เนื่องจากผมสะเพร่าไปหน่อยเลยกระโจนไป หาเต็มแรง ที่นี้พอคิดว่าอะไรไม่ได้ ร่างกายก็เลยลอยหรือไปไกลกว่าที่คาด เลยกึ่งไม้ ใหญ่ของต้นไม้หมื่นปีไปแล้ว...และค่อยๆ ว่าง

“วู้กกกก”

Chapter 1

คายน้

พ่อจ๋า แม่จ๋า ในคอมฯ ลูกมีโพลเดอร์ลับอยู่โพลเดอร์หนึ่ง พาสเวิร์ดคือ GAV007 หลังลูกจากโลกนี้ไปแล้ว ได้โปรดลบมันออกไปก่อนจะเอาคอมฯ ลูกไปขายต่อมือสองด้วยเถอะ หนึ่งปีที่ลูกสะสมมาชั่วชีวิตจะต้องไม่ตกถึงมือของคนอื่น!

ไว้ยยยย ตายแหงแก่ศพไม่สวยแน่นอนนน

ผมหลับตาปี สวดมนต์อุทิศส่วนกุศลให้พ่อแม่ เจ้ากรรมนายเวร และญาติๆ ที่ล่วงลับไปแล้ว ด้วยความที่มันสูงมาก ผมเลยมีเวลาสวดมนต์อย่างเหลือเฟือ ผลออก สวดไปสามจบแล้ว หัวอาจจะยังไม่โหม่งลงพื้นโลกเลย แต่ดูจากสภาพยังไวกก็ไม่รอดแล้วแน่นอน

พี่ววว!

“อะ เอ...?” ตัวผมไม่ได้กระแทกพื้นจนละเอียดอย่างที่คิด เมื่อถึงความสูงระดับหนึ่งความเร็วก็ค่อยๆ ลดลง น่าจะเป็นเพราะสายลมที่มองไม่เห็นมาช่วยพยุงเอาไว้

พอรู้สึกว่ปลอดภัยแล้ว ผมก็ค่อยๆ ลืมตาขึ้นมา ที่แรกคิดว่าทิวทัศน์รอบตัวจะเป็นป่าแต่ไม่ใช่...

ผมดันอยู่กลางเมือง! และที่สำคัญในระยะสายตาของผม กลับไม่มีโคิน

ต้นไม้ใหญ่อายุเหี้ยมหมื่นปีอยู่เลย ผมจึงต้องมโนเอาเองว่าผมอาจจะโดนลมพัดมาที่นี้ หรือไม่กี่ปีเป็นเพราะลุงอาจจะใช้เวทมนตร์กับผม

สภาพเมื่อรอบตัวผมมีลักษณะบ้านเรือน เหมือนสถาปัตยกรรมยุโรป ยุคกลาง ยังกดีที่ตอนนี้เป็นเวลากลางวันแล้ว คนส่วนใหญ่คงเข้านอนกันหมด การที่ผมโผล่มาจึงไม่สร้างความแตกตื่นให้พวกชาวบ้านมากเท่าไร

เมื่อผมลุกขึ้นยืนก็พบว่าข้างตัวมีถุงเงินห่อใหญ่วางอยู่ เลยยกขึ้นมาเพื่อที่จะเก็บ แต่ว่ามันหนักมากจนผมต้องวางเหมะไว้ที่เดิม แล้วมองทิวทัศน์รอบตัวอย่างเคืองคว้าง

“ที่นี้ที่ไหน...” นี่เป็นครั้งที่สองที่ผมต้องตั้งคำถามนี้

จากที่ดูเมืองนี้เป็นเมืองใหญ่ ถึงผมยังไม่รู้ค่าครองชีพของโลกนี้เท่าไร แต่ผมคิดว่าตัวเองยังโชคดีอยู่บ้างเพราะทรัพย์สินสมบัติในถุงเงินก็ดูเยอะพอสมควร ผมคงไม่ต้องถึงขนาดนอนกลางดินกินกลางทราย

‘เอาเงินที่เขาฝากไว้ไปสร้างเนื้อสร้างตัว สร้างครอบครัวเล็กๆ อยู่ แล้วตั้งรกรากที่มุมใดมุมหนึ่งของโลกนี้เถอะ ขอให้พระเจ้าอวยพรแก่เจ้า อูฐของข้าลึนสุดเพียงเท่านี้ ลาก่อนเด็กน้อย’ คำพูดของเฒ่าแคระรีรันเข้ามาในหัวของผม

“...” ผมมองถุงเงิน แล้วมองซ้ายมองขวาอย่างเคืองคว้าง

“หาที่นอนก่อนละกัน” ผมพึมพำกับตัวเอง หลักการคิดของผมก็คือเอาไว้ค่อยคิดต่อพุงนี้นั่นเอง

เมื่อตัดสินใจได้ผมก็กัดฟันลากถุงสมบัติไปตามทางเท้า ขอชมเลยว่าทางเท้าของประเทศนี้ดีมาก แม้จะปูจากอิฐแดงสไลต์โบราณ แต่คุณภาพคับแก้วไม่เหมือนที่ไทยเลยสักนิด

ความเร็วในการเคลื่อนไปข้างหน้าของผมเร็วกว่าหอยทากคลานนิดเดียวกว่าจะลากสังขารมาถึงอาคารที่มีป้ายหน้าทางเข้าว่าโรงแรมได้ก็เล่นเอาเหนื่อย

เป็นโชคดีอีกครั้งที่ห้องโถงยังเปิดไฟอยู่แถมยังมีคนเฝ้าอยู่ที่เคาน์เตอร์ ผมตัดสินใจเดินเข้าไปข้างในก่อนเฝ้ากับพนักงานต้อนรับชายรูปร่างผอมแห้งว่า “ขอเปิดห้องหนึ่งครับ”

พนักงานต้อนรับกวาดสายตามองผมตั้งแต่หัวจดเท้า เนื่องจากการแต่งตัวของผมนั้นออกจะแปลกไปหน่อยสำหรับคนที่นี่ ก็ชุดนอนสีฟ้าลายหมีโป๊ๆ กับตะ

ข้างดาวที่สายขาดไปข้างหนึ่งนั่นแหละ ต่อให้ผมอยู่ที่ไทยก็คงโดนมองว่าแปลกเหมือนกัน

“ห้องพักของเรา แบบถูกสุดราคาคืนละร้อยเหรียญนะครับ”

“อ้อ...” ผมร้องอ้อทันที เมื่อทราบว่ามีอีกฝ่ายกำลังกังวลเรื่องอะไร “จ่ายก่อน รับกุญแจเลยไหมล่ะ” ก่อนที่จะเข้ามาในนี้ผมหยิบธนบัตรบางส่วนออกมาจากถุงไบโตะแล้ว ผมไม่ได้ใจขนาดจะใช้เงินที่ก็เปิดถุงสมบัติที่หอรอกนะ ถ้าโดนปล้นผมก็จบเห่สิ

เมื่อได้รับเงินค่าที่พัก พนักงานต้อนรับก็ดูผมคนคลายลง เขาหันไปหยิบกุญแจมาให้ผมก่อนจะเดินนำไปยังลิ้นชักรอก เติม...ผมขอเรียกมันแบบนี้ก็แล้วกัน ความจริงมันมีลักษณะคล้ายลิฟต์ แต่ดูเหมือนจะขับเคลื่อนด้วยเวทมนตร์แทนระบบไฟฟ้า

เขาพาผมขึ้นมาที่ชั้นสาม ผมต้องทำเหมือนถุงที่แบกมาเป็นกระเป่าเสื้อผ้าที่ไม่หนักเลยสักนิด เพื่อไม่ให้อีกฝ่ายสงสัยว่าข้างในถุงมีอะไร หลังจากที่เข้ามาส่งถึงห้องแล้วก็ขอตัวกลับไป ผมก็เดินไปตั้งตัวลงนอนบนเตียงอย่างหมดแรง...

“ก่อนนอนพอไม่ได้ไถทวิตเตอร์รู้สึกเหมือนขาดอะไรไปนอนไม่หลับเลยอะ” ผมคร่ำครวญให้เพดานฟัง แล้วนอนแผ่เป็นปลาดาวอยู่อย่างนั้นสักพัก ก่อนไปลากถุงเงินขึ้นมาบนเตียง

ต้องทำอะไรทำก่อนที่จะคิดฟุ้งซ่านไปมากกว่านี้

“ห้องพักห้องนี้ดูดีทีเดียว คิดว่าอยู่ในระดับโรงแรมสี่ดาวได้เลย ค่าที่พักสี่ดาวที่โน่นคืนหนึ่งตีสี่สิพันบาท ส่วนของที่นี่ราคาร้อยเหรียญ” ผมนั่งคำนวณค่าเงินในใจ เพราะต้องการรู้ค่าครองชีพของโลกนี้ เพื่อคำนวณว่าเงินที่ผมได้รับมา มันจะเพียงพอต่อการดำรงชีวิตได้นานเท่าไร

“แปลว่าหนึ่งเหรียญมีค่าเทียบเท่าสี่สิบบาทเลยหรือ?” ผมรีบร้อนบ่นตรึงในถุงสมบัติออกมานับ...ยิ่งนับมือก็ยิ่งสั้น

“เรามีธนบัตรมูลค่าสิบเหรียญทั้งหมด หนึ่ง สอง สาม...” ผมเริ่มจากแบงก์ที่มีมูลค่าน้อยที่สุดก่อน ความจริงในถุงยังมีเหรียญกับอัญมณีอีกมาก แต่ผมคิดว่าเหรียญมันนับยาก แล้วพวกอัญมณีผมก็ประเมินค่าไม่ได้อีกเพราะงั้น...

นับแบงก์นี้แหละง่ายดี!

กลิ่นเงินมันช่างหอมหวานยิ่งนัก นั่งนับเงินไปก็หัวเราะออกมาเหมือนคนโรจิต กระทั่งแสงแดดยามเช้าเริ่มลอดผ่านผ้าม่านเข้ามา นั่นแหละ ผมถึงได้รู้สึกตัวว่าตัวเอง ไม่ได้นอนเลยทั้งคืน

แต่ผมไม่ถ่วงสักนิด! เพราะในที่สุดผมก็นับแบงก์ทั้งหมดจนครบ

“สองล้านห้าแสนเหรียญก็เท่ากับ... ร้อยล้านบาท!” ผมยิ้มหน้าบานเป็นกระดิ่งนี้ขนาดยังไม่รวมเหรียญกับเครื่องเพชรอีกจำนวนหนึ่งนะ

“ฮ่าๆๆ” ผมหายใจหลังเพื่อทิ้งตัวลงนอนแต่หันกลับไม่ได้ ถ้าผมหลับตอนนี้คงหลับยาวเลยเวลาเช็กเอาท์แน่ ถ้าเป็นแบบนี้พนักงานก็จะเข้ามาในห้อง และพบเงินเกลื่อนกลาดเต็มไปหมดต้องแย่งแย่งๆ “โลกนี้มีธนาคารไหมนะ”

ความโลภมาก่อนความง่วงเสมอครับ ผมลุกขึ้นจากเตียงแล้วเก็บเงินทั้งหมดเข้าถุงก่อนเอาไปซุกไว้ใต้เตียง และเดินลงไปที่เคาน์เตอร์ห้องโถง เพื่อขอต่อเวลาเช่าพัก

“ขออยู่ต่ออีกคืนที่ห้องเดิมครับ”

“ได้ครับ” เพราะพนักงานต้อนรับเป็นคนใหม่ เขาเลยมองผมแบบเหยียดหยามเหมือนเมื่อคืน ผมจึงต้องควักเงินออกมาจ่ายตอกหน้าอีกรอบ เมื่อได้รับเงินสีหน้าของอีกฝ่ายก็ดูจะพึงพอใจเป็นอย่างมาก “มีอะไรให้รับใช้อีกไหมครับคุณชาย”

แหม พอเห็นว่ามีเงินเข้าห้อยปฏิบัติดีเสียวนะ

“ที่โลกนี้มีธนาคารไหม” ผมเอ่ยเข้าประเด็น

“โลกนี้?” พนักงานต้อนรับขมวดคิ้วทำหน้าง

“เอ๋ม...” ผมพบว่าตัวเองเลือกใช้คำผิดซะแล้ว จึงรีบแก้คำใหม่ “ที่เมืองนี้ธนาคารอยู่ตรงไหนหรือ”

“อ้อ อยู่ถัดออกไปสองบล็อกครับ คุณชายจะรับใช้บริการรถม้าของโรงแรมเราด้วยไหมครับ”

“เยี่ยม! จัดมาคันหนึ่ง ข้าขอขึ้นไปจัดของสักพักเดี๋ยวลงมานะ” ส่วนเรื่องค่าธรรมเนียมไม่ถามพนักงานสักคำ

ความบ่าบังเกิด คนมันรวยช่วยไม่ได้ ฮ่าๆๆๆ

ผมบอกพนักงานไปว่าจะขึ้นมาจัดของ แต่ความจริงคือมาหยิบเงินครับ เนื่องจากไม่อยากลากกระสอบเงินออกไปให้มันเอิกเกริก เลยหยิบแบงก์มูลค่า

ร้อยเหรียญออกมาซึ่งเป็นแบงก์ที่มีค่ามากที่สุด ผมจะทยอยเอาเงินไปฝาก เพราะถ้าฝากตามเดียวยี่ร้อยล้านเลยมันก็เกินไปหน่อย ก่อนมองซ้ายมองขวาหาอะไรมาใส่ แต่ผมดันไม่มีกระเป๋าใส่เงินใบอื่นนอกจากถุงนี้แล้วนี่สิ

“ใส่ปลอกหมอนไปแทนละกัน” ผมหัวเราะแห้งให้กับไอเดียของตัวเอง แต่นอกจากทางนี้ผมก็ไม่มีวิธีอื่นแล้วจริงๆ หวังว่าพนักงานโรงแรมจะไม่จับได้ว่าผมแอบเอาของออกนอกโรงแรมหรอกนะ...

ผมเดินกอดปลอกหมอนสีขาวซึ่งภายในบรรจุธนบัตรเอาไว้มูลค่าหนึ่งล้านเหรียญ พอเห็นผม ไมลี น่าจะการแต่งกายอันเป็นเอกลักษณ์ของผม พนักงานต้อนรับก็รีบเดินเข้ามาหา เขาทำท่าจะช่วยถือสัมภาระให้ผมแต่ผมปฏิเสธเสียงลั่น

เงินข้าใครอย่าแตะ!

เมื่อเห็นว่าผมไม่ยอมเขาก็ไม่ตื้ออีก จัดแจงพาผมขึ้นรถพร้อมบอกจุดหมายให้คนขับรถม้าทันที

รถม้าเคลื่อนตัวออกจากโรงแรม ผมมองออกไปนอกหน้าต่างด้วยความตื่นเต้น เมื่อวานผมมาที่นี้ก็มืดแล้วเลยมองอะไรไม่ค่อยเห็น แต่ตอนนี้สว่างจนมองเห็นอาคารบ้านเรือนอย่างชัดเจน จนผมอดร้องว้าวออกมาไม่ได้

มันสวยมาก! ยิ่งทุกคนเลือกใช้วัสดุดีเป็นแกนหลักในการก่อสร้างบ้านเรือนที่นี่จึงดูมีมนตร์ขลังสะกดตา

“เอ...ลุงบอกเราว่าที่โลกนี้แบ่งดินแดนออกเป็นสองฝั่ง คือฝั่งแสงสว่างกับความมืดสนิทะ สงสัยที่นี่คงเป็นฝั่งความมืดดินแดนรัตติกาลละมัง” ผมสรุปเอาจากสี่บ้านนี้แหละ

อีกทั้งผู้คนในเมืองนี้ก็ดูไม่เป็นมิตรเอาซะเลย ตั้งแต่พนักงานต้อนรับยันคนขับรถม้า ผมยังไม่เห็นใครยิ้มสักคน

ดินแดนรัตติกาลซัวร์!

ผมพินิจในใจ เมื่อเงยหน้าขึ้นมาอีกทีก็พบว่ารถม้าได้จอดเทียบที่ธนาคารแล้ว ชายแก่ผู้เป็นคนขับรถเดินทางมาเปิดประตูให้ เขาไม่พูดอะไรกับผมสักคำ ผมเลยเดินเข้ามาในธนาคารแบบงงๆ

แล้วก็ตามเคย สภาพเสื้อผ้าของผมเรียกสายตาของผู้คนในที่นี้แทบทุกคน

“ไอ้การันต์เอ๊ย เงินก็มีแทนที่จะแวะซื้อเสื้อสักตัวก่อนมาธนาคาร เสื้ออกก

คิดแต่จะมาฝากเงินอย่างเดียว” ผมยกมือขึ้นตบหน้าผากตัวเอง พลังทำหน้าที่หมดอาลัยตายอยากเดินไปที่เคาน์เตอร์

หลังเคาน์เตอร์เป็นหญิงสาวหน้าตาสะสวย น่าเสียดายที่เธอไม่ยิ้ม หากเธอยิ้มละก็ผมมั่นใจว่าเธอต้องสวยกว่านี้แน่ๆ

หญิงสาวมองเหยียดใส่ผมตั้งแต่หัวจดเท้าก่อนจะเอ่ยว่า “ไม่ทราบว่ามีธุระอะไรคะ”

ผมถอนหายใจแรงๆ หนึ่งทีอย่างทำใจ “เอ่อ ไม่ทราบว่าการขอเปิดบัญชีเพื่อฝากเงินต้องใช้เอกสารอะไรบ้างครับ”

“เอกสาร? ไม่ต้องนี่คะ” เธอตอบด้วยสีหน้าสงสัย รวากับว่าที่โลกนี้ไม่เคยมีการใช้เอกสารเพื่อขอเปิดบัญชีธนาคารมาก่อน อย่างน้อยมันก็ต้องใช้พวกบัตรประชาชนหรืออะไรทำนองนั้นหน่อยสิ! เวลาเบิกจะได้รู้ใจว่านี่คือเจ้าของเงินตัวจริงนะ

“แค่คุณชายฝากเงินเอาไว้ที่ธนาคารของเรา ทางเราจะร้ายเวทตราประทับไว้ที่ร่างของท่าน ที่นี้คุณชายก็สามารถเรียกใช้เงินได้ทุกที่ทุกเวลา และจะมีจดหมายแนบไปด้วยทุกครั้ง ว่าเงินในบัญชีของคุณชายตอนนี้เหลือเท่าไร” เธอคงเห็นว่าผมทำหน้างมมาก เธอเลยยอมพูดประโยคยาวขึ้นอีกนิดหน่อยเพื่ออธิบาย

“อ้อ แล้วผม เขีย ข้ำจำเป็นต้องมีเวทมนตร์ใหม่ ถ้าใช้เวทมนตร์ไม่เป็นเงินมันจะวาร์ปมาหาข้าได้ไหม”

“ได้สิคะ ถ้าคุณชายมีตราประทับบนร่างแล้ว ผมคิดว่าต้องการเงิน คุณชายแค่เปรยเบาๆ ว่า ลีฟต์ตี้ ร้อยเหรียญ แค่นี้เองคะ” ลีฟต์ตี้คือชื่อของธนาคารที่ผมเห็นจากป้ายทางเข้าครับ

เมื่อได้รับการยืนยันแล้วว่าวิธีเบิกเงินของมิดินี่สะดวกกว่าแอปอินเทอร์เน็ทแบบกึ่งที่โลกเดิมเสียอีก ผมก็ยิ้มหน้าบานเป็นกระดิ่ง หยิบยื่นปลอกหมอนบรรจุธนบัตรให้เธอ ที่แรกเธอรับไปอย่างรังเกียจแต่พอเปิดออกดูข้างในดวงตาคู่สวยก็เปล่งประกาย

หึ หอมกลิ่นเงินละสิ

ผมลนลานลอยตาขึ้นนิดหน่อย หลังจากช็อกค้างไม่นานเธอก็เงยหน้าขึ้นมาพูดกับผมด้วยน้ำเสียงที่นิ่งๆ ว่า “ทางธนาคารคงต้องขอตรวจสอบที่มาของเงินจำนวนนี้ก่อนนะคะ”

เมื่อพูดจบเธอก็วิ่งลงลานไปหาชายมีอายุ ผมเดาว่าเขาน่าจะเป็นผู้จัดการสาขา เมื่อทราบเรื่องชายคนนั้นก็เดินมาที่ปลอกหมอนของผม เขาใช้สายตาเรียบเฉยตัวมองหน้าผมสลัดกับถุงเงินไปมาอย่างไม่อยากจะเชื่อสายตาตัวเอง ก่อนชายคนนั้นจะร้ายเวทอะไรสักอย่าง เงินของผมค่อยเรืองแสง ตัวอักษรมากมายไหลเอ่อออกมาจนผมอ่านตามไม่ทัน เมื่อแสงสว่างดับลงชายคนนั้นก็พยักหน้าสองสามครั้ง

“เงินจำนวนนี้ได้มาด้วยวิธีบริสุทธิ์ เจ้าทำเรื่องเปิดบัญชีให้คุณชายท่านนี้ได้เลย” ชายมีอายุกล่าวก่อนเดินกลับไปทำงานของตน ผมก็ได้แต่ยื่นมองกรรมวิธีการฝากเงินซึ่งไม่เคยพบเคยเห็นมาก่อนในชีวิตนี้เสียๆ

ใช้เวลาเพียงไม่นานผมก็เดินหน้าบานออกมาจากธนาคาร บอกกับคนขับรถว่าให้กลับไปเอาของที่โรงแรมก่อน ไซ้แล้ว ของที่ว่าก็คือเงินนั่นเอง ฮะๆๆ คราวนี้ผมเอาธนบัตรที่เหลือกับเหรียญอีกจำนวนหนึ่งยัดใส่ปลอกหมอนมาเหมือนเดิม แต่จุดหมายไม่ใช่ธนาคารลึฟต์อีกต่อไป

Money Coach ในเฟซบุ๊กสอนไว้ว่าเราไม่ควรเอาเงินเก็บทั้งหมดไปถมไว้ที่ใดที่หนึ่ง ให้กระจายความเสี่ยงด้วยการฝากประจำ เล่นกองทุน หุ้น ตราสารหนี้ ซื้อที่ดิน ผมคิดว่าที่โลกแห่งนี้ไม่น่ามีกิจการโบรกเกอร์หรือแอปฯ เล่นหุ้นออนไลน์ ดังนั้นผมจึงตั้งใจซื้อที่ดินสักแปลง

“ไปบริษัทนายหน้าค้าอสังหาฯ” ผมบอกคนขับ ถึงอย่างไรผมก็ต้องมีบ้านเป็นของตัวเอง จะให้เช่าโรงแรมอยู่ตลอดไปก็ไม่ไหว การลงทุนซื้อบ้านกับที่ดินเองก็ถือเป็นทางเลือกที่ความเสี่ยงต่ำ นับว่ายังเป็นนัดเดียวได้นกถึงสองตัว

“ที่นี่หรือ” ผมมองตึกแถวสูงสองชั้นสีดำไม่ใหม่ไม่เก่าตรงหน้าก่อนก้าวลงจากรถม้า

พอเดินเข้ามาในสำนักงานผมก็ต้องตบหน้าผากตัวเองอีกครั้ง

“ไอ้การันต์เอ๊ย แกจะลืมซื้อเสื้ออีกสักกี่รอบฮะ!” ผมด่าตัวเองเสร็จก็หมุนตัวออกจากสำนักงาน หันซ้ายหันขวาไม่รู้จะถามใคร ก็เดินไปถามลุงคนขับที่ยืนให้อาหารม้าด้วยใบหน้าเรียบเฉย ที่ชอยข้างๆ สำนักงานอสังหาริมทรัพย์แห่งนี้

เมื่อเห็นผมเดินเข้าไปหา ลุงแกก็ทำท่าจะป็นขึ้นที่นั่งคนขับเพราะคิดว่าผมจัดการธุระเสร็จแล้ว ผมเลยต้องรีบเบรคไว้

“เดี๋ยวลุง ข้ายังทำธุระไม่เสร็จเพียงแต่อยากหาซื้อเครื่องแต่งกายใหม่ก่อน มีร้านแนะนำไหม”

ลุงได้ยืนดั่งนั้นก็กวาดสายตามองสารร่างของผมตั้งแต่หัวจดเท้าก่อนจะ พยักหน้าหงิกหงัก สายตาของลุงแก่งัดมากกว่าผมครวหาซื้อเสื้อใหม่ได้นานแล้ว แก่ซีไปที่ตึกแถวซึ่งอยู่เยื้องไปจากสำนักงานนี้ไม่ไกล “ร้านนั้นใช้เนื้อผ้าที่มีคุณภาพ การตัดเย็บประณีต และมีหลายสาขาในราชอาณาจักรแห่งนี้”

“ขอบคุณลุง” ผมก้มหัวให้ลุงก่อนเดินข้ามถนนไป

การข้ามถนนที่นี้ง่ายมากครับ ไม่มีมอเตอร์ไซค์ยี่ห้อหรู รถไฟแดง เพราะ พาหนะของโลกนี้ถ้าในสิบเป็นรถม้า ในขณะที่เดินเข้าไปในร้านผมก็คิดถึงคำพูดของ ลุงไปด้วย ลุงเรียกประเทศนี้ว่าราชอาณาจักร ผมเคยอ่านนิยายแนวย้อนยุคมาก่อน จึงรู้ว่าแคว้น อาณาจักร และราชอาณาจักรมีสเกลแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง และ ราชอาณาจักรนั้นยิ่งใหญ่ที่สุด

“ยังดีที่เราไหลมาในเมืองที่เจริญรุ่งเรืองหน่อย” ผมไม่รู้ว่โลกแห่งนี้ยังมีการ รบเพื่อแย่งชิงดินแดนอยู่ไหม แต่เห็นว่ายังมีระบบอัศวินอยู่ก็น่าจะมีการรบกัันละ ณะ ยังไงอยู่ในประเทศที่มั่งคั่งหน่อยชีวิตความเป็นอยู่ก็ย่อมสุขสบายกว่า

“คุณชายมีอะไรให้รับใช้ครับ” พนักงานประจำร้านเดินเข้ามาทักผม แต่ เขาไม่มีพฤติกรรมเหยียดการแต่งกายของผมเหมือนที่แล้วๆ มา ทำให้ผมต้องเลิก คิ้วอย่างแปลกใจ

บอกตรงๆ ว่าผมยังอนาถสภาพชุดนอนเนาๆ ของตัวเองนี่เต็มแก่ แต่หนุ่ม น้อยคนนี่ไม่เลยครับ เขาก้มหัวให้ผมอย่างนอบน้อมก่อนพาผมเดินเข้ามาด้านใน อย่างไม่รอช้า

“คุณชายสนใจเป็นชุดสั่งตัดหรือชุดสำเร็จแล้วดีครับ” ได้ฟังเสียงของเขา อีกครั้ง ทำให้ผมรู้สึกว่ามันนุ่มนวลมาก ไม่ใช่แค่น้ำเสียงของเขาเท่านั้นที่มีความนุ่ม นวล กิริยาท่าทางก็ด้วยมันช่าง...

น่ารักกกก

ผมอยากตะโกนคำนี้ออกมาดังๆ แต่คงไม่ได้ เห็นว่าตัวเล็กน่ารักแบบนี้แต่ คุณพนักงานต้อนรับก็เป็นผู้ชายนะ แม้ว่าเขาจะเชื้อเชิญให้ผมมองราวแขวนเครื่อง แต่งกายและแค็ตตาล็อกเสื้อผ้าที่เขาเอามาให้ดู ผมกลับเอาแต่ลอบมองเส้นผมสีฟ้า

สวยเหมือนดั่งสายน้ำที่ยาวไปถึงกลางหลังของเขา และถูกมัดรวบไว้อย่างเรียบร้อย
นั้นอย่างหลงใหล ถ้าเขาปล่อยผมคงเหมือนผู้หญิงมากแน่ๆ

ผมคิดพลางยิ้มมุมปากให้กับภาพในมโนของตัวเอง ตั้งแต่เกิดมาผมไม่เคย
มีแฟนนะ มีแค่เพื่อนคุยทางแชตเท่านั้น เพื่อนคุยของผมมีหลายคนมากไม่จำกัด
เพศหรืออายุเลย ขอแค่หน้าตาดีถูกใจผมก็คุยได้หมด ตอนที่อยู่ว่าต้องแต่งงานกับ
อัศวินอันดับหนึ่งซึ่งเป็นผู้ชายเหมือนกัน ผมเลยไม่ตกใจ

ผมนะได้หมด ขอแค่หน้าตาดีก็พอ

“คุณชายครับ” เมื่อเห็นผมไม่สนใจแค่ตาสลักคนตัวเล็กเลยเปรยเสียงอ่อย

“หืม ไหน ดูซิ เจ้าคิดว่าตัวไหนเหมาะกะกับข้าล่ะ ลองเลือกมาสักสิบชุดสิ”

ผมออกปากอย่างวางมาด แม้เสื้อผ้าที่จะเหมือนของท่าน แต่เงินในบัญชีที่นี่เศรษฐี
ดีๆ นี่เองนะน้อง

คนน่ารักฟังตามองผมอย่างพินิจว่าหน้าตาแบบนี้ รูปร่างแบบนี้เหมาะกับ
เครื่องแต่งกายแบบไหนที่สุด “คุณชายครับ ท่านต้องการซื้อชุดเพื่อสวมใส่ในโอกาส
ไหนบ้างหรือครับ”

“อืม นั่นสินะ ขอชุดทางการสักสองตัว ชุดสำหรับเดินเที่ยวในเมืองห้าตัว
แล้วก็ชุดลาลองสวมใส่อยู่บ้านอีกสาม” ผมกล่าว จากนั้นคนน่ารักก็หายเข้าไป
หลังร้าน ก่อนกลับออกมาพร้อมรถเข็น บนรถเข็นมีเครื่องแต่งกายซึ่งพับแยกชุดมา
ให้อย่างดี

“เชิญคุณชายเลือกได้เลยครับ หากท่านยังไม่ถูกใจจะนำชุดใหม่เข้ามาให้
เลือกอีกครับ” ผมหยิบๆ จับๆ เสื้อผ้าพวกนั้นดู บอกตรงๆ ว่าผมยังไม่อินกับแฟชั่น
ยุโรปยุคโบราณแบบนี้เท่าไร แต่ผมชอบใจตรงโทนสีของชุด คนน่ารักคงเห็นลาย
พร้อมบนชุดนอนของผม ทำให้รู้ว่าผมไม่ชอบสีที่มืดๆ เขาก็เลยเลือกโทนน้ำตาล
ขาวมาให้

ไม่มีดมน และไม่ลู่ดาดเกินไป การันตีให้ผ่าน!

“งั้นข้าเอาทั้งหมดนี้ หลังจ่ายเงินแล้วขอเปลี่ยนเลยได้ไหม”

“ด้วยความยินดีครับ นอกจากชุดที่ท่านจะสวมเลย ชุดที่เหลือจะให้เราจัด
ส่งไปที่บ้านให้เลยไหมครับ” หม่อมน้อยหันามนบริการทุกระดับประทับใจปามาก

ป่าไม่เอาแค่เสื้อแล้วได้ไหม ขอซื้อหนูกลับไปด้วย ฮิ้ววว

“ไม่เป็นไร ให้คนถือไปส่งให้ที่รถม้าตรงนั้นก็แล้วกัน” เนื่องจากผมไม่มีบ้าน จึงไม่สามารถใช้บริการส่งพัสดุได้ แล้วก็ไม่สามารถหิ้วหนุ่มน้อยคนนี้กลับบ้านได้เช่นกัน

เห็นที่ผมต้องซื้อบ้านอย่างจริงจังแล้วละ

“ยอดเงินที่ต้องชำระครับ” หนุ่มน้อยหยิบใบลิสต์รายการยื่นมาให้ผม

ฉบับแรกที่ผมเห็นราคาผมนี่ลมแทบจับ ชุดล้างองสำหรับใส่อยู่บ้านราคาชุดละหนึ่งร้อยยี่สิบเหรียญ! บ้าไปแล้ว แพงกว่าโรงแรมสี่ดาวอีก! ไม่ต้องพูดถึงชุดทางการเลยครับ รายการนี้ราคาอยู่ที่ชุดละเจ็ดร้อยเหรียญโดยประมาณ

สรุปรายจ่ายของผมสำหรับชุดทั้งหมดอยู่ที่สามพันเจ็ดร้อยสามสิบเหรียญ หรือเทียบเท่าหนึ่งแสนสี่หมื่นเก้าพันสองร้อยบาท

Oh My God!

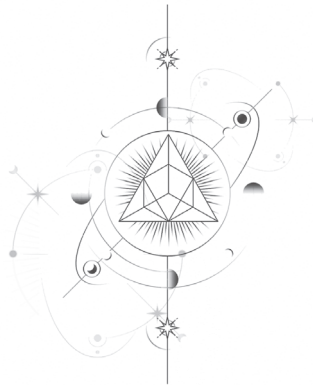
ผมเดินหน้าสั่นออกมาจากร้านหลังจ่ายเงินเสร็จ รู้สึกตัวเบาขึ้นเยอะ ขณะเดินข้ามถนนทางตาก็เหลือบไปเห็นร้านเสื้ออีกร้านอยู่ไม่ไกลเลยเดินไปดู แค่มองป้ายราคาของกางเกงที่หุ่นโชว์ใส่อยู่ผมก็แทบจะร้องไห้ กางเกงร้านนี้เขาขายแค่ตัวละสิบเหรียญเอง!!!

ลูนะลู! ร้านถูกๆ มี เสื้อไม่แนะนำ!

ผมตวัดสายตามองลุงคนขับรถม้าอย่างอาฆาต แต่แกไม่สนใจผมสักนิด ยังคงเล่นกับม้าด้วยสีหน้าเรียบเฉยต่อไป พอหนุ่มน้อยน่ารักเอาเสื้อผ้าของผมไปให้ แกก็ขึ้นนิ้วสั่งให้หนุ่มน้อยของผมป็นขึ้นไปเก็บข้างหลังเอง

ลูงไว้ยยย!!!

Chapter 2

ผมเลือกที่จะให้อภัยลุง เพราะลุงคงเห็นว่าใบหน้าอันหล่อเหลาของผมนั้น เหมือนลูกผู้ดีมีอันจะกิน ลุงก็เลยแนะนำร้านเสื้อที่ราคาแพงแบบหูดบให้ผม แต่น่าเศร้าที่ลุงคิดผิด ตัวผมในโลกเดิมนั้นไม่ได้ร่ำรวยอะไร พร้อมกับแม่เป็นพนักงานบริษัทเอกชนธรรมดาการเปย์เงินแบบเมื่อสักครู่ไม่นับว่าเกินขีดจำกัดสามัญสำนึกของผมไปแล้ว

แต่ช่างเถอะ ตอนนี้ผมต้องซื้อบ้านซึ่งราคามันต้องแพงกว่าเสื้อดิบตัวแน่นอน ปกติแล้วการซื้อบ้านสักหลังเป็นอะไรที่ไกลเกินเอื้อมสำหรับนักศึกษาปีหนึ่งอย่างผมมาก ที่โน่นผมยังไม่รู้เลยว่ามันต้องใช้เอกสารอะไรบ้าง พอเป็นโลกนี้ผมยังไม่รู้เรื่องหนักกว่าเดิมอีก

เมื่อผลึกประตูเข้าไปในด้านใน สายตาของพนักงานเสิร์ฟก็พุ่งเข้ามายังผมทันที ก่อนหน้านี้ออนเข้ามาผมใส่แค่ชุดนอนเน่ๆ กับรองเท้าแตะ แต่คราวนี้ผมกลับมาพร้อมชุดแบรนด์เนมทั้งตัว

ภาพลักษณ์ภายนอกสามารถเพิ่มมูลค่าให้คนได้มากจริงๆ

“อะ เออ เรียนเชิญคุณชายทางนี้เลยคะ ไม่ทราบจะมาติดต่อเรื่องอะไรคะ” หนึ่งในเสิร์ฟรีบเดินเข้ามาเชิญผมพร้อมท่าทางอ่อนน้อม ผมนั่งบนโซฟาที่เธอพามาอย่างวางมาด เรื่องก็เกิดล่อผมถนัดอยู่แล้ว

“ข้าต้องการดูบ้านสักหลัง ยังไม่ได้เลือกทำเลแต่คิดว่าขอแบบชั้นเดียว
พื้นที่สวนกว้างหน่อย” ผมตัวคนเดียว บ้านชั้นเดียวก็พอแล้ว

ความจริงที่ผมเลือกบ้านเล็กๆ ทั้งที่มีเงินเหลือเฟือ ก็เพราะผมยังไม่รู้ว่า
เอาอย่างไรกับชีวิตต่อ เป้าหมายหลักของผมตอนนี้คือกลับบ้าน บ้านที่มีพ่อกับแม่อยู่
ด้วย เพราะงั้นบ้านที่โลกนี้น่ะขอแค่ใช้ชุกห้วนนอนได้ก็พอ

“สักครู่ นะคะ” คุณเสมียนสาวแสดงสีหน้าผิดหวังออกมา เมื่อรู้ว่าผมต้องการ
เพียงแค่บ้านหลังเล็กๆ เธอคงประเมินผมแล้วตั้งเป้าเอาไว้สูงกว่านี้

ไม่นานนักเธอก็เดินกลับมาพร้อมสมุดแค็ตตาล็อก ที่ร้านเสื้อเมื่อก็ก็มี
สมุดแค็ตตาล็อกแบบนี้ โลกฝั่งนี้คงไม่มีกล้องถ่ายรูปก็เลยใช้เป็นภาพวาดแทน

“บ้านมือหนึ่งย่านใจกลางเมืองส่วนใหญ่จะเป็นตึกแถว หอพัก หรือไม้ก่อบ้าน
สองชั้นที่มีพื้นที่สวนแค่ไม่กี่คืบนะคะ หากคุณชายต้องการบ้านชั้นเดียวที่มีสวน
กว้างๆ คงต้องขยับออกไปหน่อย” เธอกล่าวพลางเปิดสมุดไปยั้งหน้าที่ต้องการเสนอ
ขาย

“บ้านหลังนี้สร้างเสร็จเดือนก่อน ทำเลนับว่าไม่เลว แม้จะอยู่ไกลจากตัวเมือง
แต่ถัดไปอีกนิดหน่อยก็เป็นสถานที่ตั้งของกองทัพอัศวินแห่งราชอาณาจักร ดังนั้น
คุณชายไม่ต้องกังวลเรื่องความปลอดภัยนะคะ” เมื่อพูดถึงกองทัพอัศวิน นัยน์ตา
ของเธอก็เปล่งประกายระยิบระยับ เธอคงเป็นผู้หญิงที่ชอบผู้ชายในเครื่องแบบล่ะนะ

ผมพยักหน้าหงึกหงัก นับว่าถูกใจบ้านหลังนี้ไม่น้อย แต่ยังคงอยากดูทางเลือก
อื่นก่อนเผื่อเจอที่ถูกใจมากกว่า แต่ก่อนจะข้ามไปบ้านหลังถัดไป ขอหลอกถาม
ข้อมูลจากเธอหน่อยเถอะ ผมยังไม่ลืมนะว่าภารกิจเพื่อกลับโลกเดิมของผม มัน
เกี่ยวข้องกับอัศวินอันดับหนึ่ง

“พูดถึงอัศวินข้าก็นึกขึ้นได้ ปกติดินแดนทางซีกโลกของเราไม่มีที่แค้วน จะมี
สักก็อาณาจักรที่ส่งตัวแทนลงประลองเพื่อชิงตำแหน่งอันดับหนึ่ง” สิ่งที่ผมอยากรู้
จริงๆ ก็คือ อัศวินอันดับหนึ่งคนปัจจุบันตอนนี้อยู่ที่ประเทศไหน จะได้ตามตัวถูก!

“เอ...น่าจะสักห้าสิบกว่าอาณาจักรละมังคะ”

“คนที่ชนะได้นี่สุดยอดเลยนะ”

“ใช่ค่ะ! ยิ่งชนะมาเจ็ดสมัยซ้อนยิ่งสุดยอดของสุดยอดของสุดยอด! เมื่อปีที่
แล้วในที่สุดข้าก็สามารถแย่งชื่อตัวเข้าชมการประลองได้สำเร็จ! นับว่าเป็นบุญตา

ของชีวิตที่ได้เห็นท่านเอเทมพิชิตได้ห้ำหั่น ครบครองตำแหน่งผู้แข็งแกร่งที่สุดในดินแดน!” เธอกุมมือทั้งสองข้างแนบอก สายตาเคลิบเคลิ้มเมื่อเอ่ยชื่อของอัศวินคนหนึ่ง

“เอเทม...” ผมพิมพ์่าชื่อนี้ พยายามท่องจำไว้ให้ขึ้นใจ เพราะเขาเป็นหนึ่งในสองอัศวินผู้เป็นเป้าหมายของผม ต้องรีบตามหาตัวเขาให้พบ และลากมาเข้าพิธีแต่งงานด้วยให้จงได้!

ในขณะที่เธอยกมือสองข้างกุมแนบอกผมก็กำหมัดข้างหนึ่ง ตั้งปณิธานแน่วแน่มั่นใจ

“ท่านเอเทมสุดยอดเลยนะ สมแล้วจริงๆ” ผมพูดต่อ ทำเหมือนรู้จักและเป็นแฟนคลับท่านเอเทมเหมือนกัน เพื่อหลอกถามต่อ

ท่านเอเทมเป็นอัศวินจากราชอาณาจักรไหน!?

ผมไม่สามารถถามคำถามนี้ออกไปตรงๆ ได้ เพราะผมรู้สึกว่าเขาเป็นคนดังแห่งยุค การที่คนในดินแดนซีกนี้ไม่รู้จักเขาต้องแปลกประหลาดแน่

“ฮะๆ ถ้าข้าซื้อบ้านหลังที่ติดกองทัพหลวง ข้าจะมีโอกาสเจอท่านเอเทมไหมนะ” ผมเปรยด้วยท่าที่สบายๆ ทำราวกับว่าเมื่อครู่เป็นเพียงมุขขำๆ

เฮลละ มารอฟังคำตอบของเธอกัน

ถ้าหากผมบังเอิญมีแต้มบุญสูงปรี๊ด ท่านเอเทมอะไรนั่นบังเอิญเป็นอัศวินของราชอาณาจักรนี้พอดี คำตอบของเธอก็น่าจะออกมาราวๆ ดัดพ้ออย่างอิจฉาผมหรืออาจจะเสริมข้อมูลรอกเจอท่านเอเทมตามข้างทางให้อีกด้วย

แต่ถ้าท่านเอเทมไม่ได้อยู่ที่ราชอาณาจักรแห่งนี้ เธอคงหัวเราะกลับมาแล้วแหวผมว่าท่านเอเทมอยู่ที่อาณาจักรXXX จะมาโผล่ที่กองทัพอัศวินของเราได้อย่างไรกัน มันจะออกหัวหรือก้อย ช่วงเวลาเพียงเสี้ยววินาทีเป็นตัวตัดสินนี้ ทำให้ผมพลันรู้สึกท้องไส้ปั่นป่วน

“แหมคุณชายก็ ข้าอาจจะดูเสียมารยาทไปหน่อย แต่ที่ข้าเลือกบ้านหลังนี้ให้คุณชาย ส่วนหนึ่งก็เพราะตอนส่งมอบบ้านให้ท่าน ข้าอาจจะโชคดีมีโอกาสดูพบกับเขา” เธอบิดตัวอย่างเอียงอ้ายก่อนก้มหน้าขอโทษผม

ผมไม่ถือสาการเอาเรื่องส่วนตัวมาปนกับเรื่องงานของเธอสักนิด เพราะถ้ากระโดดหอมแก้มเธอได้ตอนนี้ ผมทำไปแล้ว! อัศวินอันดับหนึ่งท่านเอเทมอยู่ใน

ราชอาณาจักรแห่งนี้! ผมต้องพยายามเก็บอาการดีใจอย่างหนัก กลั้นไม่ให้ยิ้มออกมาจนเมื่อยหน้าไปหมด

“ข้าเลือกบ้านหลังนี้แหละ ไม่เปลี่ยนใจแล้ว” เมื่อพวกเราทั้งสองปรับจูนสภาวะอารมณ์กันเรียบร้อยแล้ว ก็เป็นผมที่รับผิดชอบต่อสิ่งที่ “เท่าไรล่ะ จ่ายสดได้เลย” ผมยกขาขวาขึ้นมาไขว่ห้าง ประสานมือเพื่อเสริมสร้างมาดเศรษฐีให้ตนเอง

“รอสักครู่จะคะ ข้าจะรีบไปเตรียมเอกสารสัญญาให้ท่านคะ อ๊ะ ขอขอกัยคะ ขอตราประทับประจำตัวของคุณชายด้วยคะ” เธอเองก็ดีใจจนแทบจะกระโดดหอมแก้มผมเช่นกัน เธอทำท่าจะกระโจนไปที่โต๊ะทำงานของตนเอง แต่นึกเรื่องสำคัญขึ้นได้จึงเดินย้อนกลับมา

“ตราประทับประจำตัว...” ผมทวนคำนี้เสียงอ่อยเพราะผมไม่รู้ว่ามันคืออะไร แต่ที่รู้ๆ ก็คือผมไม่มีแน่นอน

ผมกลืนน้ำลายลงคออีกหนึ่ง สบตากับเธออย่างว่างเปล่า เมื่อเธอเห็นว่าผมเงิบเหมือนโรคใบ้กำเริบกะทันหัน เจ้าหล่อนก็เดินกลับมานั่งอย่างไม่เข้าใจ

“ข้า...ไม่ใช่คนของราชอาณาจักรแห่งนี้” ผมตอบ

“อ้อ ถ้าเช่นนั้นคุณชายต้องแสดงหนังสือผ่านทางด้วยอีกอย่างนะคะ”

ผมคิดว่าหนังสือผ่านทางที่เธอพูดถึงมีฟังก์ชันคล้ายๆ พาสปอร์ตกับวีซ่า ส่วนตราประทับประจำตัวนั้นคงเป็นบัตรประชาชน เขาเป็นว่าไม่มีทั้งสองอย่างผมไม่ใช่แค่ต่างดาวธรรมดาสามัญ ผมคือต่างดาวที่มาจากมิติอื่น!!

“ข้า...ขอเวลาคิดอีกสักเดี๋ยวล่ะกัน” ผมหน้าซีดเป็นไถ้ตัม กระแอมไอกับเธอสองสามครั้งก่อนจะขอตัวลุกออกมา

ผมเดินหน้าสั่นออกมา คิดจนหัวแทบแตกก็ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี ผมซื้อบ้านไม่ได้ ทั้งๆ ที่ถ้าซื้อมันได้ผมก็จะกลายเป็นเพื่อนบ้านของอัศวินทั้งกองทัพ! ประเด็นคือคนที่ผมต้องสู้ขอเขาทำงานในนั้น!

“ลุง...แถวนี้มีร้านอาหารแนะนำใหม่ เอาที่ไม่แพงมากนะ” ผมเดินกลับไปที่รถม้าอย่างหมดอาลัยตายอยาก ลุงแก่ก็เงิบขมเหมือนเคย ทำเพียงแค่นี้ไปที่ตรอกเล็กๆ ข้างร้านเสื้อแบรนต์หูกที่ผมสวมอยู่โดยไม่พูดพจว่าทำเพลง ผมต้องเข้าใจเอาเองว่าในตรอกแคบๆ นั้นมีร้านข้าวอยู่

ผมเดินคอคตกเข้าไปข้างใน สภาพที่เห็นทำให้ผมต้องถอนหายใจ ลุงคนนี้มี

เคยมีความพอดีเลยจริงๆ ตอนขอให้แนะนำร้านเสื้อก็แนะนำชะเวอร์ คราวนี้กำชับว่าขอไม่แพง แล้วดูสภาพร้านสิ อีกนิตก็คือค้ายากินในถังขยะแล้ว

ร้านที่ลุงแนะนำไม่อาจนับว่ามีคนคือร้านได้ มีแค่แม่ครัวหนึ่งคนที่ยืนหน้าตาดูอยู่หลังโต๊ะทำครัวๆ ทั้งร้านมีโต๊ะนั่งแค่ตัวเดียว ผมเดินเตาะเตาะไปลากเก้าอี้ไม้เก่าๆ แต่บ้าเจ้าของร้านดันตัววัดตามองผมอย่างเย็นชา ขนาดแม่ค้ายังไม่มีความเป็นมิตรเลยให้ตาย

“เอาไรก็ได้จานหนึ่ง”

“ตัวซีซีย่างเกลือ กินได้ไหม” บ้าถามกลับ น้ำเสียงไม่รับแขกเหมือนเดิม

“ครับ” อย่างถามได้ไหม คนมันไม่รู้จัก

ใช้เวลารอไม่นานนัก เนื่องจากผมเป็นลูกค้าเพียงคนเดียวของร้าน บ้าแกลเดินเอาจานซีซีย่างเกลือซึ่งดูอย่างไรมันก็หุนหาทอดบ้านเราดีๆ นี่เองมาให้ผม ผมตาเหลือกนั่งสบตากับเจ้าซีซีไรชีวิตที่มาแบบครบสามสิบสอง ไม่มีกรั่นหรือตัดทิ้งส่วนที่ไม่น่ากินออกสักนิด ในใจก่นด่าตากลุงคนขับรถม้าไม่ขาดตอน

และในขณะที่ผมกำลังนั่งจ้องตากับมันอยู่นั่นเอง บ้าแม่ครัวก็เดินเข้ามาตบโต๊ะ

“กินเร็วเข้าสิ! นั่งรออควินอยู่รึไง!”

“คะ ครับ กินครับกิน” ผมไม่เข้าใจว่าทำไมบ้าแกลต้องดุดมด้วย แม่ผมยังไม่ดูผมเท่านี้เลยนะ!

“แต่ก่อนจะกิน ช้าขออาหารอะไรที่...สวยงามกว่านี้อีกสักจานได้ไหมครับ” ผมเขี่ยจานเจ้าตัวซีซีไปด้านข้างไม่อยากหันไปมอง บ้าตลิ่งตาใส่ผมก่อนรีบสะบัดก้นเข้าครัว

“แต่เจ้าต้องกินนะ! ซีซีตัวนั้นนะ ถ้าเจ้าไม่กินข้าจะกินเจ้าแทน!!!” บ้าจะกินผมทำไมเล่า ก็กินไอ้ซีซีย่างเกลือของบ้าไปสิ ผมยกให้! ให้ตายผมก็ไม่กิน!

จิต

“...” ผมนั่งทำคางมองบ้าที่กำลังเร่งมือผัดอะไรก็ไม่รู้ควนโขมง

จิตๆ

“เจ้าต้องกินมันนะ! รีบกินก่อนที่มันจะพินขึ้นนี่มา!” บ้าก้มหน้าก้มตาผัดเร็วจัด แต่ก็ไม่ลืมเร่งผมให้กินเจ้าซีซีจานเด็ด

จุด

“ทำไมป่าแกียดเยียดกูจังวะ ไล่ตัวน่าเกลียดนี้มีอะไรน่ากิน...”

จุดๆ

ผมก็เข้าไปมองจานซีซีอย่างเกลือก ที่ควรจะมีตัวลักษณะคล้ายหนูนาไหม้เกรียมนอนหงายท้องอยู่ แต่มันไม่ใช่อีกแล้ว...ไม่มีซีซีหนึ่งตัวนอนหงายแก่ง แต่มีซีซีตัวเป็นๆ ร่วมสิบตัวจ้องผมตาใส

“ปะ ป้า...ป้า!!!” ผมเรียกป้าคนขายเสียงสั้น ป้าแกได้ยินผมเรียกก็หันกลับมามอง ภาพที่เธอเห็นตอนนี้ก็คือหนูนรกสิบตัวกำลังจ้องผม หลอนโคตร! ผมรู้สึกขาศมุดแรง เป็นอนหน้าไปถามป้าว่านี่มันเรื่องอะไร

“เจ้าโง่เง้าย! ตัวซีซีเป็นสัตว์ที่มีพลังเวท ก่อนตายมันจะสร้างลูกไว้ในท้องกินมันหนึ่งตัวเท่ากับได้ฟรีมาอีกเป็นสิบ ซีซีเป็นยาดีไปอย่างดี แต่ข้อเสียของมันก็คือถ้าไม่รีบกิน ลูกในท้องของไอ้ตัวที่ตาย จะกินซากตัวแม่และคลอดอกออกมา! และตามติดสิ่งมีชีวิตที่มันเห็นสิ่งแรกไม่ปล่อย!”

“อะ อะ อะ อะอะไรนะ!!!” ผมตะโกนลั่นตรอก ผมเกลียดแมลงสาบ กลัวจิ้งจก ผวาตุ๊กแก แพ้สัตว์เลื้อยคลาน และแน่นอนว่าผมเกลียดหนู!

“ป้า! ช่วยฆ่าด้วย!”

“ฆ่าจะเอากำลังที่ไหนไปสู้กับตัวซีซี หนูผีพวกนี้เป็นยาบำรุงเพราะตัวมันมีพลังเวทที่แข็งแกร่ง!”

“ใครใช้ให้ป่าเขาของอันตรายเป็นนี้มาขาย!!!” ผมลองลุกขึ้นยืนเพื่อเดินหนีหวังไว้ว่าเจ้าหนูหางยาวไรขนพวกนี้จะไม่เดินตาม แต่ความหวังของผมงก็ถูกดับลงเมื่อเห็นว่าพวกมันก็กระโดดลงจากโต๊ะเพื่อวิ่งตามผมมาเหมือนกัน พอมาถึงก็มีบางตัวเอาหัวเข้ามาคลอเคลียเท้าผมอย่างรักใคร่

Oh My God!!! กรี๊ดดดดดดด

“ของซื้อของขายตามปกติ แถมยังเป็นของดีราคาแพงอีก ข้าเห็นเจ้าแต่งตัวดีทำทางมีฐานะแถมยังสั่งอะไรก็ได้ ข้าก็เลยเลือกตัวซีซีให้เจ้า เพราะข้าคงซังมันไว้ในกรงได้อีกไม่นานน ข้ามาตั้งแผงแต่ขายไม่ออก...” ป้า! ผมกรี๊ดร้องโหยหวนในใจแบบอินฟินิตี้

อยากจะทรุดลงกองกับพื้น ทว่าโลกนี้มันช่างโหดร้าย ถ้าขึ้นผมทรุดลงไป

หนูผีพวกนี้ต้องปีนขึ้นมาเล่นหัวผมแน่ แคนี่ไอ้ตัวที่คลอเคลียขาผมเมื่อกี้ก็ปีนมาถึงหัวเข้าผมแล้ว

“อ้ากกก” ผมสะบัดขาตัวเองแรงๆ มาดผู้ดีไม่เหลือแล้วมันหายไปพร้อมๆ กับความแมนของผมนี่แหละ สัมผัสที่ขารู้สึกยุบยับไปหมด พอเห็นผมกระโดดเหยงๆ ไอ้พวกลูกหนูก็คิดว่าผมกำลังจะเคลื่อนที่ไปที่อื่น ด้วยความที่กลัวโดนผมทิ้งพวกมันก็เลยพร้อมใจกันกระโดดเกาะขาผม

แม่จ๋า ฮือ การันต์อยากกลับบ้านนน

“อ้าก!!!” ผมแหกปากร้องลั่นตรอก แล้วเริ่มออกวิ่งทั้งๆ ที่รู้ว่าวิ่งไปไหนก็สลัดไม่หลุด สิ่งที่ผมกำลังหนีไม่ใช่หนูผีแต่เป็นความจริง! ผมหลบหูหลบตาวิ่งไม่อยากรับรู้อะไรทั้งสิ้น

ตึก!

เพราะวิ่งเตลิดออกมาจากตรอกแคบๆ นั่นอย่างขาดสติ เพียงแค่ไม่กี่ก้าวผมก็ชนเข้ากับคนที่เดินสวนมาอย่างจัง ตามหลักแล้วคนโดนชนควรจะล้ม แต่เหตุการณ์นี้คนที่ล้มกลับเป็นผม!

“เดินไม่ดูทาง! ไม่มีตาหราชอาณาจักร!!! ไม่เห็นหรือว่ามีคนวิ่งมาทางนี้ ฮือ” ผมตะโกนด่าออกไปทันทีทั้งๆ ที่คนที่หลบหูหลบตาวิ่งมาคือฝ่ายผม เพียงแค่จิตใจเดียวที่ผมล้มกันจ้ำเข้า เหล่าลูกซีซีผู้นำรักก็ใช้อุ้งเท้าเล็กๆ ของพวกมันเกาะเกี่ยวเสื้อแบรนต์เนมของผม ไต่ขึ้นมาสูงขึ้นเรื่อยๆ กระทั่งมีตัวหนึ่งคว้าหมับเข้าที่แก้มขวาของผม ผมร้องให้แบบไร่น้ำตา โมเมนต์นี้ผมทำได้เพียงนั่งตัวแข็ง สัมผัสหางยาวๆ อันไร้ขนของพวกมันกวัดแกว่งไปตามตัว ที่พิศก็คือมีตัวหนึ่งมุดเข้ามาในเสื้อ

“ฮือออ” ผมนั่งตัวสั่นเป็นเจ้าเข้า กัดปากแน่นจนเลือดซิบ หลับตาปีไม่กล้าลืมตาขึ้นมามองอะไรแล้ว

ผมกลัวหนู!!! ฮือ

“คนเมื่อกี้ยังอยู่หรือเปล่า ทำคนเขาล้มก็รับผิดชอบหน่อยสิ! ช่วยหน่อย!!!” ผมส่งสัญญาณ SOS ออกไปรัวๆ แต่ก็ทำใจไว้เก้าในสิบ ว่าคงไม่มีใครยื่นมือเข้ามาช่วย ขนาดบ้าขายข้าวยังไม่ช่วยผมเลย บ้าแกแสดงอาการกลัวทั้งๆ ที่เป็นคนเลิฟมันมาให้ผมกินด้วยซ้ำ!

“ไอ้บ้าเอ๊ย ใครก็ได้ช่วยด้วย!” ผมร้องขอความช่วยเหลืออีกครั้ง

ฉบับพลังรู้สึกเหมือนมีลมพัดผ่านร่างหลายครั้ง มันไม่ใช่ลมธรรมชาติ หากแต่คล้ายคลึงกับเสียงตัวดูดดาบในอากาศ

“ช่วยด้วย...เฮ!” ผมกำลังจะร้องต่อ ปรากฏว่าสัมผัสนาขะแข็งตามร่างกายหายไปหมดแล้ว เพราะยังหลับตาอยู่จึงไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น หรือว่าผมหลุดพ้นจากนรกขุมที่แปดมาได้แล้วหรือ?

เมื่อรู้สึกพิกก็รู้สึกถึงอุ้งเท้ายุบยับของพวกหนูผีอีกแล้ว ผมจึงค่อยๆ ลืมตาอย่างกล้าๆ กลัวๆ ผมก้มลงมองตามร่างกายของตัวเองก่อนเป็นอันดับแรก ไม่มี! หนูผีพวกนั้นไม่อยู่บนตัวผมแล้ว...แต่อยู่บนพื้นรอบๆ ตัวผม พวกหนูผีนับสิบตัวนอนตัวขาดครึ่งที่นอนอยู่ ผมรอดจากนรกนั้นมาได้ ผมต้องขอบคุณคนที่ช่วยผมถึงแม้ว่าเขาจะเป็นคนที่ทำให้ผมล้มลงก็เถอะ

คิดได้ดังนั้นผมจึงเงยหน้าขึ้นไปมองคนที่ยืนอยู่ตรงหน้ามาตั้งแต่แรก และในเสี้ยววินาทีที่ผมเห็นเขา เหมือนร่างกายของผมถูกสถาปไฟเอาไว้อีกครั้ง เพียงแต่คราวนี้ไม่ใช่เพราะพวกหนูผี แต่เป็นผู้ชายตรงหน้าที่ทำให้ผมรู้สึกราวกับว่าตัวเองกำลังอยู่บนสวรรค์ พวกคุณเคยอ่านบทกวีที่ใช้พรรณนาความหล่อเหลาของผู้ชายคนหนึ่งไหม

ผมไม่เคย...

ดังนั้นผมขออธิบายรูปลักษณะของผู้ชายที่ช่วยผมเอาไว้ให้เข้าใจๆ คือ เขาหล่อมาก คำว่ามากในที่นี้สามารถขยายออกไปเป็น เขาหล่อเหลาปานเทพบุตรสาเหตุที่ผมเพ้อเจ้อว่าตัวเองอยู่บนสวรรค์ก็เพราะคำเปรียบนี้

ผู้ชายคนนี้มีกลิ่นอายเหมือนฟุ้งน้ำแข็ง ดวงตาสีฟ้าอ่อนของเขาทั้งเย็นชาและแข็งแกร่ง เส้นผมสีขาวตัดกับชุดเครื่องแบบอัศวินสีดำที่เขาสวมใส่ ผิวกายขาวซีด รูปร่างท่าทีองอาจผ่าเผย ไม่ว่าจะมองอย่างไรชายผู้นี้ก็เปรียบเสมือนตัวแทนของคำว่า หล่อ ไม่ลี คำว่าหล่อเหมือนถูกสร้างมาเพื่อเขา ช่างงดงามไว้ที่ติราวกับว่าไม่มีตัวตนอยู่จริง

ผมสตันเพราะใบหน้าของอีกฝ่ายนานอยู่หลายวินาที พอรวบรวมสติได้เตรียมจะลุกขึ้นยืนเพื่อขอบคุณ แต่ชายตรงหน้ากลับหันไปกล่าวกับผู้ติดตามด้านหลังด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยว่า

“จับกุมตัว”

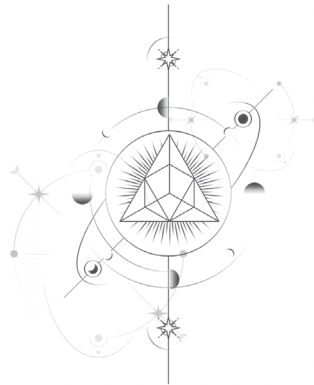

“ครับ” ผมดูออกว่าคนกลุ่มนี้เป็นอัศวิน พวกเขาสวมเครื่องแบบสีดำทั้งตัว และเหน็บดาบไว้ที่เอว เพียงแต่ผมไม่รู้คือพวกอัศวินจะมาจับกุมผมทำไม...!!!?

“เดี๋ยวนะ คิดว่าหน้าตาดีแล้วจะรังแกประชาชนยังงี้ก็ได้เหรอ!” ผมหน้าซีดเป็นไก่ต้ม แต่ยังมีแรงเถียงอีกนิดหน่อย นิดหน่อยจริงๆ เพราะหลังจากนั้นไม่นานผมก็โดนตีหัวจนสลบ จนภาพรอบตัวของผมดับมืด...

ตื่นมาอีกทีคงอยู่ในคุกเรียบร้อยแล้วแน่เลยเรา

Chapter 3

"จับ อย่าปลุกผีแม่ ผมขอนอนต่ออีกหน่อย" ผมจึงมำออกมาอย่างซ้เกี้ยวจ
ทว่าแรงที่กำล้งเขยาร่างกายของผมกลับไม่เบาาลง มิหน้าข้ายังทวิความรุนแรง
ยั้งขึ้น ผมขมวดคิ้วอย่างรำคาญ พลันหัวสมองน้อยๆ ก็เริ่มปะติดปะต่อเรื่องราวได้

ภาพจำสุดท้ายก่อนหมดสติคือโดนอัศวินจับกลางถนนนี้หว่า ผมติดตัว
ลูกชิ้นนึ่งทันทีด้วยความตกใจ ทว่าผมพรวดพราดขึ้นมาเร็วเกินไปหน่อย ไบหน้า
ของผมจึงกระแทกเข้ากับผู้ปลุกอย่างจัง ใจของผมมันใจเต็มร้อยว่าคนเมื่อครู่ต้องเป็น
อัศวินผู้หล่อเหลาราวฟ้าประทานคนนั้นแน่นอน

"ขอโทษครับ" ผมเปิดใช้งานเสียงสอง ด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวลชวนรื่นหู
แต่พอเห็นหน้าคนปลุกเต็มสองตา รอยยิ้มของผมก็ต้องหุบฉับ

ลุงหมวดเพิ่มตัวยักษ์นี้ใคร!?

เฮ้ะ เดี่ยว แล้วทำไมเสื้อผ้าผมถึงหลุดลุ่ยขนาดนี้ล่ะ

"ยะ อย่าบอกนะว่า..." โลกเข้้นที่ผมอยู่คือห้องขังเดี่ยว สภาพเสื้อผ้าหลุดลุ่ย
เผยให้เห็นผิวกายขาวม่องเป็นยองใย และที่พีคคือตาลุงหมวดเพิ่มยั้งนั่งอยู่ข้างๆ
ด้วยการใช้แขนทั้งสองข้างคร่อมตัวผมไว้

"ลุงจะปล้ำผมเหร้อ!" ผมตกใจจนลี้มกระทั้งแทนตัวเองด้วยคำว่าข้า

ความบริสุทธิ์แวกแยมของผมต้องมาสูญญสินในคุกเน่าๆ ให้แก่ลุงหน้าปลวก

นี่นะเหอ! ถ้าที่มีธรรมชาตินิยมให้อัศวินลักลอบปล้นนักโทษได้ อย่างน้อยก็ขอให้ นักโทษมีสิทธิเลือกคนปล้นหน่อยสิ!!

พ่อหนุ่มผมชาวตาฟ้าคนนั้นอยู่ในไหน ไปตามเขามา

แม้ในใจของผมจะยิ่งมุกตลกเหมือนไม่เครียด แต่ตัวจริงผมกำลังนั่งตาลอย เหม่อมองหน้าลุงเหมือนมันมีอะไรน่าดูชม แต่เปล่าเลย สติของผมหลุดลอยไปแล้ว ผมกำลังคิดถึงพ่อแม่ คิดถึงเพื่อน และที่ขาดไปไม่ได้เลยก็คืออินเทอร์เนต

โดยไม่รู้ตัว น้ำตาของผมก็เอ่อทะลักเหมือนเขื่อนแตก

ผม...อยากกลับบ้าน

ตั้งแต่มาโผล่ที่ต่างโลกผมไม่เคยแสดงความอ่อนแอออกมาเลย ผมพยายาม ทำตัวเข้มแข็ง ปรับตัวให้ใช้ชีวิตที่โลกนี้อย่างสงบและหาทางกลับบ้าน แต่ที่นี้ เวลานี้ ผมกำลังจะเสียประตูหลังให้ตาลุงตัว همینเปรี้ยว

“ฮึ ลุงไม่สงสารผมเหอ ฮึฮึ ผมยังสงสารตัวเองจะแย่แล้ว โห” ผมร้องไห้ กระซิกๆ

คนฟังทำหน้างงวยลักพักก็ผละออกไป เสียงหัวของอัศวินมีอายุกล่าวกับผมว่า “ตื่นได้สักที ปลุกตั้งนาน ไปที่ห้องสอบสวนได้แล้ว!”

“อ้าว...” ผมร้องออกมาเบาๆ ก่อนโดนลากตัวออกจากห้องซังเดียวไปอย่างไม่เบามือ

ระหว่างนั้นผมถูกคิดได้ว่าสาเหตุที่เสื้อผ้าผมขาดคงเป็นเพราะตอนที่อัศวิน รูปหล่อคนนั้นกำจัดตัวซีซีให้ผม มีตัวหนึ่งมันมุดเข้ามาในเสื้อ เขาคงไม่นั่งปลด กระดุมให้ผมอย่างใจเย็นหรอก เห็นตัวมันเคลื่อนไหวอยู่ก็พันกระเด็นไปพร้อมเสื้อเลย พอคิดมาถึงจุดนี้แล้วขอคำหน่อยเหอะ เสื้อผมซื้อมาแพงมากนะ ใส่ยังไม่ทันครบชั่วโมงก็กลายเป็นผ้าชีวัวร์ไปแล้วเนี่ย!

ผมมีเวลาเสียดายเสื้อไม่นานนัก เมื่อลุงหมวดเต็มพามาถึงห้องสอบสวน ผมนั่งก้มหน้าคอชิดอย่างว่าง่าย ภายในห้องมีอัศวินอีกสองคน คนหนึ่งยืนเฝ้าอยู่หน้าประตู ส่วนอีกคนทำหน้าที่สอบสวนผม เขาจับแว่นตาของตนเองให้เข้าที่และเริ่มเอ่ย

“บอกชื่อ ที่อยู่ และอาชีพมา”

“ข้าชื่ออาร์นต์ ที่อยู่...ไม่มี อาชีพก็...ไม่มีครับ” ผมตอบเสียงอ่อย อนาคต

ตัวเองที่ไม่เห็นอะไรเลย

“แสดงตราประทับประจำตัวกับหนังสือผ่านทางเขาราชอาณาจักรด้วย”

...

“...ไม่มีครับ”

“ไม่มีแม้แต่ตราประทับ?”

“ครับ” เสียงของผมเจื่อนลงเรื่อยๆ ไม่รู้ว่าโลกนี้มีวิธีจัดการนักโทษแบบไหน แต่ถ้าหากผมต้องถูกจับไปทรมาน ตอกข้อเท้า หักนิ้ว เจือนกระดูกเหมือนที่เห็น ในหนังสืออนุยุคละก็ผมต้องไม่รอดแน่ๆ ฮือ ผมก้มหน้านั่งมือเท้าสั่นด้วยความกลัว หลังจากเจียบไปสักพัก เจ้าหน้าที่หน้าตามีความรู้ก็เอ่ยออกมา “รู้ไหมว่าเจ้าถูกจับกุมด้วยข้อหาอะไร”

“ไม่รู้ครับ” ผมไม่มีแล้วก็ไม่รู้อะไรทั้งนั้นอะ

“เจ้านำตัวซีซีเข้าที่สาธารณะ หากกลุ่มอัศวินไม่อยู่แถวนั้น ป่านนี้มันอาจแพร่พันธุ์เต็มเมืองหลวงไปแล้ว!” ชายสวมแว่นตบิเต้เสียงดัง แต่ในคำพูดของเขา ทำให้ผมทราบว่าเป็นที่เมืองหลวง

“ผมไม่ได้นำมามันมานะ แม่ครัวคนนั้นหลอกขายผม”

“ข้ารู้ โทษของเจ้าเลยลดเหลือแค่คุมขังคืนเดียว ซึ่งนี่ก็ครบคืนแล้ว หลังจากการสอบปากคำนี้สิ้นสุดเจ้าควรได้รับการปล่อยตัว” ชายสวมแว่นแว่นจิ้งหะพูดให้ผมดีใจ ซึ่งมันเป็นการดีใจเกิน “แต่น่าเสียดาย ดูเหมือนเจ้าจะต้องอยู่ที่นี้ต่อไปในข้อหาลักลอบเข้าเมือง”

ผมหน้าซีดอีกครั้ง ใบหน้าของผมदैยสดใสदैยวหมองคล้ำ เปลี่ยนสีเร็วกว่าจิ้งจกไปแล้ว

“ข้า...มาจากต่างมิติ” ผมนั่งก้มหน้า สมองโง่งไปหมด

ทั่วทั้งห้องเหมือนถูกหยุดการเคลื่อนไหวทุกคนต่างก็เจียบผมค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมาสบตากับพี่แว่น เฮียแกกำลังมองผมอย่างอึ้งๆ ก่อนหันไปสั่งการกับอัศวินที่ยืนเฝ้าหน้าประตู “เจ้าไปเอาตำราเวทพนาหมื่นปีมา ข้าจะพิสูจน์ว่าบาร่างของเขามีไอเวทของต้นไม้มื่นปีอยู่หรือไม่”

“เจ้าข้ามมิติมานานเท่าไรแล้ว” หลังสั่งการลูกน้องเสร็จเขาก็หันมาถามผม

“ประมาณสองวันครับ” ผมตอบตามความจริง สีหน้ามีความหวังในชีวิตขึ้น

แปดเท่า ถ้ารู้ตั้งแต่แรกว่าสำหรับที่นี่การทะเลาะเป็นเรื่องธรรมดาละก็ ปานนี้ผมบอกไปนานแล้ว!

“เฮ้อ โลง”

“อย่าเพิ่งดีใจเร็วไป หากผลตรวจด้วยตำราเวทให้ค่าเป็นลบละก็เจ้าจบไม่สวยแน่”

เมื่อโดนชู้เช่นนั้นผมก็กลับมาชืดอีกครั้ง ไม่นานนักอัศวินคนนั้นก็กลับมาพร้อมหนังสือปกแข็งสีน้ำตาลเล่มหนึ่ง นายแวนที่ทำหน้าที่สัมภาษณ์ผมรับสมุดมาก่อนพิมพ์ารายเวท คราวนี้ไม่มีแสงสีเสียงเอฟเฟกต์อะไรทั้งนั้น เพียงแต่บนหน้ากระดาษที่ว่างเปล่าของตำราเวทล้นปรากรกฎตัวอักษรที่ผมคุ้นเคย

BANGKOK, THAILAND

“ตัวอักษรที่ปรากฏบนตำราเวทนี้คือสถานที่อันเป็นบ้านเกิดของเจ้า ข้าสามารถยืนยันได้ในทันทีว่ามันไม่ใช่ชื่อเมืองของโลกเรา ดูเหมือนว่าเจ้าจะพูดความจริงนะ”

“เฮ้อออออ” ผมถอนลมหายใจอย่างโล่งอก

“เออละ หลังจากนี้เราคงต้องรับรองเจ้าซึ่งเป็นผู้พลัดถิ่น ในฐานะพลเรือนของราชอาณาจักร โดยมีข้อแม้ว่าเจ้าห้ามแพร่พรายเรื่องการเดินทางข้ามมิติให้ประชาชนคนอื่นทราบเป็นอันขาด เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการเดินทางไปยังดินไม้หมื่นปีตามกระแส” ชายตรงข้ามผมกล่าวเสียงเข้ม

“ครับ!” ผมดีใจแทบเป็นลม เมื่อรู้ว่าเขาจะให้สิทธิผมเป็นพลเรือนของประเทศ

“ข้าต้องนำเรื่องนี้ไปแจ้งเบื้องบนก่อน กรรมาเจ้าช่วยนำทางเขาไปยังที่ว่าการกลางเมืองที” ชายแวนหันไปสั่งลุงหนวดเพิ่มที่ยืนหน้าบ้านอยู่ข้างหลังผม “เขาจะช่วยจัดการธุระด้านเอกสารทั้งหมดให้เจ้า รวมถึงช่วยอธิบายพื้นฐานทั้งหมดเกี่ยวกับโลกของเราให้ด้วย”

ผมรีบหันขวับไปมองหน้าลุงอย่างตกใจ นี่ผมต้องอยู่กับลุงอีกหรือ!

“ท่าน! ข้าขอเปลี่ยนคนดูแลได้ไหม”

“เจ้ามีอัศวินที่รู้จักเป็นการส่วนตัวหรือ” ผมคิดว่านายแวนคนนี้เป็นคนช่างรับฟังผมทีเดียว อย่างตอนนี่เขายังเปิดโอกาสให้ผม หากผมมีอัศวินที่สนิทใจกว่า

เขาก็ยินดีเปลี่ยนตัวให้

ผมกระแอมไอแบบเขินๆ ความจริงผมไม่รู้จักอัศวินคนไหนหรอก แต่ผมมีคนที่ยากี่เคสต์เป็นพิเศษ

“ข้าอยากให้คุณช่วยกำจัดตัวซีซีให้เข้ามาเป็นผู้ดูแล”

“สามหา!!” ลิ่นคำร้องของผมตาแฉ่งก็ตบโต๊ะดังขาด ผมเห็นมือของเขาแดงแจ๋ นับว่าเป็นการทำร้ายตัวเองที่โง่เง่าเต่าตุ่นมาก แต่ผมไม่มีกะใจมานั่งด่าอีกฝ่ายว่าโง่เขลามากเพราะเขามองผมตาเขียวปัด ทำท่าเหมือนจะกินหัวผมเข้าไป

ผมหันหน้าไปหาพื้นที่หมวดเพิ่มเพื่อถามเขาว่าพี่แฉ่งโมโหอะไร ปรากฏว่าพี่แกก็ทำหน้าเหมือนอยากจะจับผมทุ่มอีกคน ไม่ใช่แค่นั้น อัศวินที่เฝ้าประตูกับพนักงานคนอื่นๆ ก็มองผมตาเขียวปัด ผมไม่รู้สาเหตุเลยเลือกที่จะสงบปากสงบคำ

เมื่อพวกเขาเห็นว่าผมทำท่าหงองงอตัวเป็นต้นถ่วงอกทุกคนก็เลยปรับสีหน้าเป็นปกติ แล้วตาแฉ่งก็ผายมือไปยังประตูเป็นการไล่ผมโดยไร้วาจา

ผมโดนพื้นที่หมวดเพิ่มพาออกมาจากโซนคุกใต้ดิน เมื่อโผล่พ้นบันไดขึ้นมาก็เป็นทางออกประตูหลัง เขาเดินนำผมไปเรื่อยๆ โดยไม่พูดไม่จาแต่ผมสัมผัสได้ว่าเขากำลังโกรธผมอยู่ ไม่นานพวกเขาก็เดินทางมาถึงที่ว่าการกลางเมือง เขาก็จับผมนั่งเหมะไว้บนเก้าอี้ยาวตัวหนึ่งก่อนจะวิ่งวุ่นเดินเรื่องเอกสารสารพัด

ผ่านไปอีกร่วมชั่วโมงเขาก็เดินมากระซอกผมจนผมจนตัวลอย ถ้าจะกระซอกกันจนขาไม่ติดพื้นขนาดนี้ ทำไมไม่อุ้มไปเลยละ! ดิชะอีก ผมจะได้ไม่ต้องเปลืองแรงเดิน

เนื่องจากผมมากับอัศวิน แฉมยังเสื้อผ้าขาดวิน ประชาชนที่มาติดต่อราชการจึงมองผมด้วยสายตาใครรู้ ชะตากรรมของผมในโลกนี้คือการโดนมองเพราะแต่งกายไม่เรียบร้อยที่แท้ทรู

และแล้วหลังจากผ่านหนึ่งวันอันยาวนานมา ในที่สุดผมก็ได้ตราประทับประจำตัว อันมีค่าเทียบเท่าบัตรประชาชน

“ขอบคุณมาก” ผมหันไปขอบคุณพื้นที่หมวดเพิ่ม ซึ่งไม่พูดไม่จาทำหน้ามึนงงที่ตลอดเวลา

พี่แกตวัดสายตามองผมอย่างไม่สบอารมณ์นักก่อนกล่าวเสียงห้วน “เจ้าจะไปไหนก็ไป ยืนมองหน้าข้าทำไม!”

“อ้าว ก็พี่แวนคนนั้นบอกว่าคุณจะเป็นคนี่นะเรื่องการใช้ชีวิตในโลกนี้...”
ผมเอ๋ออึ้ง ใจเริ่มแบ้วอีกครั้งเพราะคาดว่าต้องโดนเทแน่นอน

แล้วก็ป็นจริงดังคาด พี่หนวดเพิ่มแค้นเสียงหัวเราะใส่ผมหนึ่งที่ ก่อนสะบัด
ตุตเดินจากไป ก่อนเดินไปไกลเขาหันมาพูดกับผมคำหนึ่ง ยังดีที่ไม่ปล่อยให้ผม
ปะติดปะต่อสถานการณ์เอาเอง “เจ้าเด็กไม่มีหัวนอนปลายเท้า บังอาจมาลบหลู่สิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขา จงรับชะตากรรมด้วยการเผชิญโลกใบนี้เพียงลำพังเถอะ!!”

พูดจบร่างยักษ์ของพี่แกก็เดินจ้ำจากไป ผมที่ถูกทิ้งให้ยืนเอ๋ออยู่หน้าที่ว่าการ
กลางเมืองได้แต่กะพริบตาปริบๆ

สิ่งศักดิ์สิทธิ์?

ผมพยายามประมวลผลว่าตัวเองเผลอไปลบหลู่อะไรเข้า เท่าที่ผมนึกออก
ท่าทีของทุกคนเปลี่ยนไปตอนที่ผมรีควেসต์ให้อัศวินสุดหล่อล้ำคนนั้นมาช่วยเป็น
พี่เลี้ยงของผม

“ระ...หรือว่าเขาจะเป็นเทพจริงๆ” คิดแบบนี้แล้วร่างกายของผมพลัน
หนาวสะท้าน

“มิน่าละถึงได้ดูหล่อเหมือนไม่มีอยู่จริงขนาดนั้น” นี่ผมได้เทพจุติลงมา
ช่วยเหลือจากหนูนรกเลยหรือนี่

ผมเดินกอดอกตัวเองสั้นๆ ไม่ใช่อะไร หนาวครับ เสื้อขาดแะอกขนาดนี้
แถมอากาศของที่นี่ยังเย็นเหมือนอยู่ยุโรปอีก ไม่สั้นก็บ้าแล้ว!

ผมใช้เวลาพักใหญ่ที่เดี๋ยวกว่าจะเดินทางกลับมาถึงโรงแรม เงินส่วนที่ผม
ยัดใส่ปลอกหมอนเพื่อเอาไปใช้ที่บ้านผมได้รับคืนมาจากพวกอัศวินอย่างครบถ้วน
แล้ว ตอนนั้นผมเป็นห่วงเงินที่อยู่ในห้องพัก แต่สิ่งที่ผมกลัวก็ไม่เกิดขึ้นเพราะพนักงาน
โรงแรมไม่ได้เข้าไปยุ่งกับห้องของผม แถมเมื่อเห็นผมเดินเข้ามาพวกเขายังรีบปรี
เข้ามาต้อนรับ

“ทางเราต้องขอภัยคุณชายเป็นอย่างยิ่ง เราจะอบรมคนชั่วรถม้าให้ดีกว่า
นี้ครับ ต่อไปจะไม่ให้เขาแนะนำร้านอาหารมั่วซั่วกับท่านอีก การทำให้คุณชาย
เดือดร้อนขนาดนี้ ทางเราขอชดเชยด้วยการให้บริการที่พักฟรีอีกหนึ่งคืน และไม่ขอ
คิดค่าเช่ารถม้า...” หลังจากนั้นเขาก็พูดต่ออีกยาวเหยียด

คราวนี้เขาพูดจากับผมดีขึ้น กิริยาท่าทางนอบน้อม คงเพราะผมรีโนเวต

ชุดตัวเองใหม่มาแล้วเรียบร้อย

“อ่า อืม ไม่ถือจ้จ” ผมขอแค่ไม่มีใครเข้าไปยุ่งกับถุงสมบัติในห้องของผมเท่านั้นก็พอ

เมื่อเข้ามาในห้องพักห้องเดิมผมก็รีบตรวจสอบจำนวนเงินทันที การนับเงินกลายเป็นงานอดิเรกของผมไปแล้ว ผมค่อนข้างมั่นใจว่าตอนนี้ตัวเองติดเงินมากกว่าติดมือถือแน่นอน

“เฮ้อ โชคดี ยังอยู่ครบ” แค่เห็นเงินก็สุขใจ “ไม่ว่าวันนี้จะผ่านเรื่องร้ายๆ มาอย่างไร ขอแค่กลับห้องมานอนกดเงินผมก็ฝันดีไปทั้งคืนแล้ว

ชะเมื่อไหร่! ผมนอนไม่หลับ! ทุกครั้งที่ผมหลับตาหน้าของท่านเทพผู้นั้นจะลอยเข้ามาเสมอ นี่คือนสิ่งที่เรียกว่าหลอตติดตาสินะ

บอกตรงๆ เลยกว่าที่ผ่านมามีชีวิตแบบเฟรนด์ลี่กับคนนั้นคนนี้ไปทั่ว แต่ส่วนใหญ่ผมจะพุ่งเป้าไปที่คนน่ารักเท่านั้น จะผู้หญิงหรือผู้ชายถ้าน่ารักคือสเปกของผมหมด ส่วนพวกผู้ชายที่อยู่นอกเหนือเกณฑ์นี้จะต้องมาตราบฐานสูงมากจริงๆ ผมถึงจะยอมคุย แล้วเขาก็ดันตีมาตรฐานผมแตกกระจุยในพริบตา

ผมยืนตัวลุกขึ้นผมนั่งสมาธิ หายใจเข้าออกท่องนะโม หวังอย่างยิ่งว่ากรรมจะช่วยเหลือความรื้อนรุ่มในใจของผมได้

“นอนไม่หลับงะ” ผมเดินออกไปที่ระเบียงก็จะตากอากาศสักพัก เผื่อจะดีขึ้น

เนื่องจากห้องพักของผมเป็นห้องที่เกรดต่ำที่สุดในโรงแรมแห่งนี้ มันจึงอยู่แค่ชั้นสามซึ่งนับว่าติดถนนใหญ่มากที่สุด ในเวลานี้ยังไม่ตีึกมาก พวกร้านเหล้าตามสองข้างทางยังเปิดให้บริการและมีลูกค้าหนาตาทีเดียว ผมชะงักหัวเพื่อมองสำรวจร้านพวกนั้น ด้วยความที่ไม่เคยกินเหล้ามาก่อนเลยอยากกินบ้าง

“ลองลงไปดูหน่อยละกัน” ที่ประเทศไทยเด็กอายุต่ำกว่ายี่สิบจะกินเหล้าไม่ได้ตามกฎหมาย แต่ผมไม่รู้กฎหมายของโลกนี้จึงจะไปถามเจ้าของร้าน

ผมเดินเข้ามาในร้านด้วยอาการประหม่า “พี่ๆ ที่โลกนี้อายุเท่าไรถึงกินเหล้าได้เหวอ”

“เอ็งอายุเท่าไรแล้วละ” พ่อค้าเจ้าของร้านเหล้าย้อนถาม

“สิบแปดย่างสิบเก้า” ผมตอบ

“โธ้ย กินได้แล้ว มาๆ นั่งเลยๆ” คงเพราะเห็นผมแต่งตัวดี คุณพ่อค้าหัวหมอเลยพยายามยัดเยียดมาแต่เหล้าราคาแพง ผมเลือกจิ้มมั่วๆ มาตัวหนึ่ง ไม่นานนักผมก็ได้สิ่งที่อยากลองมานาน

“เหล้า!” มีเงินนี้มันดีจริงๆ ของแพงเท่าไรก็เปย์ไหว

ผมดูมืออย่างตื่นเต้น ยกแก้วขึ้นมาชดลงคอ ความร้อนแผ่ซ่านทันทีที่ได้ลิ้มรส และไม่ใช่ว่าความร้อนเท่านั้นที่มาเยือนผมเร็วกว่ามาตรฐาน...ความเมาก็เช่นกัน

“ฮ่าๆๆ” ผมเริ่มหัวเราะแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย ร่างกายโอนเอน

“เมาแล้ว...” ผมเปรยเสียงยาน

“อ่อนเกิน!” ผู้ชายโต๊ะข้างๆ หันมามองผมอย่างตกใจ มันก็น่าตกใจอยู่หรอก ผมยังตกใจตัวเองเลย มันก็แค่เหล้าอีกเตี้ยเท่านั้น แต่ผมเสือกเมาจนไปเปย์มา

“ไฉ่หย่าคุณลูกค้า สงสัยเหล้าชนิดนี้แรงไป คงต้องเปลี่ยนแก้วแล้วล่ะ ข้าเอาแก้วนี้ไปเทให้ละ” พ่อค้าหัวใสเดินมาเอาแก้วของผมไป

“ฮ่า ฮ่า” ผมนั่งโยกตัวเป็นตุ๊กตาโยกเยก แล้วก็หัวเราะเสียงโมโนโทนไปเรื่อยๆ ไม่นานแก้วเหล้าใบใหม่ก็มาเสิร์ฟตามติดด้วยกับแก้มอีกสองสามอย่าง

“กินนี้ด้วยสิ จะช่วยสร้างเมานะ”

“คิก คิก” ผมไม่มีสติแล้วเลยหัวเราะเอ้อๆ กลับไป เสียงหัวเราะของผมคงดังไม่ใช่น้อย คนที่เดินผ่านหน้าร้านไปมาจึงเริ่มหันมามอง

เจ้าของร้านไม่ได้ว่าอะไรผม แล้วก็ไม่ได้ไล่ออกมาเพราะเห็นเป็นลูกค้ากระเป๋านัก แต่ท่าทีของเขาพลันเปลี่ยนไปเมื่อมีคนคนหนึ่งเดินเข้ามาในร้าน เขาคอนนั้นเอ่ยถามเจ้าของร้านด้วยน้ำเสียงราบเรียบว่า “นี่เป็นฤดูร้อนร้านเหล้าอนุญาตให้เปิดได้ถึงเที่ยงคืนเท่านั้น เหตุใดที่นี่แล้วร้านของเจ้าจึงยังเปิดอยู่”

“เออ...” ความเงียบพลันเข้าปกคลุมร้านเล็กๆ แห่งนี้

“คิก คิก” ยกเว้นแต่เพียงเสียงหัวเราะของผม

ต้องขอโทษจริงๆ อย่าหาว่าผมไม่ดูกาลเทศะเลย เหมือนมันหัวเราะจนหยุดไม่ได้แล้ว และเพราะผมสะเหล่อขาออกมานั้นแหละ คนมาใหม่ก็เลยหันขวับมามองผม

“โธ้ว นั่นมันท่านเทพอัศวินนี่!” ผมลุกขึ้นยืนองแง่น พลังชี้หน้าอีกฝ่าย

อย่างยินดี “ดีใจที่ได้พบกันอีก ฮ่าๆ ท่านเทพอัศวิน นับตั้งแต่ตอนที่ท่านช่วยกำจัดตัวซีซีให้ข้า...ข้าก็มองหาท่านมาตลอด”

“ความจริงแล้วท่าน สำหรับข้าแล้ว ฮ่า ฮ่า” ผมเดินปรีเข้าไปตบไหล่ลูบหลังอีกฝ่าย โดยไม่ลืมเสียงหัวเราะโง่ๆ ของตัวเอง

“ข้ามีเรื่องต้องบอกท่าน คิก คิก”

“มีอะไรอะไรกับข้า” ท่านเทพสุดหล่อของผมตอบผมด้วย โฉ่แม่เจ้า

“ตอนที่ท่านฆ่าตัวซีซี ท่านทำเสียข้าขาดกระจุยเลยน้ำาาา”

“เสียตัวนั้นราคาสามร้อยเก้าสิบเก้าเหรียญ อย่าลืมหุ้นเงินข้าด้วยนะจ๊ะ ฮ่าๆๆๆ”

!!!

คนในร้านทุกคนยกเว้นผมกับท่านเทพอ้าปากเหวอ ปราบฏุกการณดังกล่าวสร้างความช็อกขึ้นมาแก่พวกเขาเป็นอย่างมาก

และแล้ว...เช้าวันถัดมาผมก็ลืมตาตื่นขึ้นมาในคุกอีกครั้ง บอกตรงๆ ว่าตั้งแต่ทะลุมิติจากบ้านมาไกล ในที่สุดผมก็ได้บ้านหลังที่สอง แต่มันไม่ใช่สถานที่แปลกใหม่อะไร

คุณนั่นเอง...

